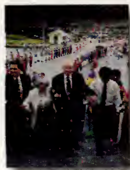
100E JAARGANG NUMMER 6 DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN ▪ JUNI 2000

LIAHONA

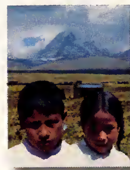

100E JAARGANG NUMMER 6 DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN ▪ JUNI 2000

LIAHONA

OMSLAG
Voor: Fotograaf: Gerry Avant, met toestemming van *Church News*. *Achter:* Fotografen: Gerry Avant en Don Grayston, met toestemming van *Church News*.

OMSLAG VAN *DE KINDERVRIEND*
Fotograaf: Corliss Clayton.

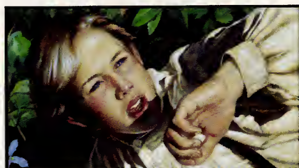
ARTIKELEN

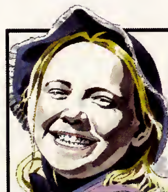
ZIE BLZ. 32

VOOR DE JONGEREN

DE KINDERVRIEND

ZIE BLZ. 34

ZIE *DE KINDERVRIEND*, BLZ. 11

ZIE BLZ. 18

juni 2000 100e jaargang Nummer 6
LIAHONA 20986-120
Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium:
Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

Raad der Twaalf:
Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Editeur: Marlin K. Jensen
Adviseurs: F. Enzio Busche, John M. Madsen, Alexander B. Morrison

Directie afdeling leerplannen:
Hoofddirecteur: Ronald L. Knighton
Directeur redactie: Richard M. Romney
Directeur grafische vormgeving: Allan R. Loyborg

Redactie:
Hoofdredacteur: Marvin K. Gardner
Adjunct-hoofdredacteur: R. Val Johnson
Redacteur: Roger Terry
Assistent-redacteur: Jenifer Greenwood
Rooster: Beth Dayley
Assistent publicaties: Konnie Shakespear

Afdeling vormgeving:
Leidinggevend art-director: M. M. Kawasaki
Art-director: Scott Van Kampen
Senior vormgever: Sharri Cook
Vormgever: Thomas S. Child, Tadd R. Peterson
Productiemanager: Jane Ann Peters
Productie: Reginald J. Christensen, Kari A. Couch, Denise Kirby,Deena L. Sorenson; Claudia E. Warner
Digitale voorbewerking: Jeff Martin

Abonnementen (in VS):
Directeur: Kay W. Briggs
Distributiemanager: Kris Christensen
Manager: Joyce Hansen

Vertaling:
CPB Vertaalbureau
Heschepad 1, NL-5341 GS Oss
Telefoon: 0412-690490; Fax: 0412-690266

Nieuwsredactie:
Nieuwsredacteur: Frans Heijdemann
Grovestins 64
NL-7608 HN Almelo
Telefoon: 0546 865984
Kopij liefst op diskette aanleveren.

Abonnementenadministratie:
Administratrice: R. de Kock-Goudberg
Postbus 224, NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 030-6053804
Fax: 030-6000502

Abonnementsprijs:
Nederland: NLG 22,00 België: BEF 390,00. Het jaarabonnement kan elk gewenst moment ingaan en wordt automatisch verlengd. U ontvangt een acceptgirokaart (België: stortings-/overschrijvingsformulier).

Stuur bijdragen en vragen, anders dan voor de rubriek Kerknieuws naar: *Liahona*, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA; of e-mail naar CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org

De *Liahona* (een woord uit het Boek van Mormon dat 'kompas' of 'aanwijzer' betekent) wordt gepubliceerd in het Albaans, Armeens, Bulgaars, Cebuano, Chinees, Deens, Duits, Engels, Ests, Fijisch, Fins, Frans, Ilokano, Indonesisch, Italiaans, Haïtiaans, Hiligaynon, Hongaars, Japans, Kiribati, Koreaans, Lets, Litouws, Malagassisch, Mongools, Nederlands, Noors, Oekraïens, Pools, Portugees, Roemeens, Russisch, Samoaans, Spaans, Tagalog, Tahitiaans, Thais, Tongaans, Tsjechisch, Vietnamees, IJslands en Zweeds. (Frequentie verschilt per taal.)

Uitgever:

For Readers in the United States and Canada:
June 2000 Vol. 100 No. 6. LIAHONA (USPS 311-480) Dutch (ISSN 1522-9173) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $10.00 per year; Canada, $15.50 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canadian Poste Information: Publication Agreement #1604821)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

FOTOGRAAF: WELDEN C. ANDERSEN

Brief van het Eerste Presidium

4 oktober 1999

Aan: de leden van de kerk overal ter wereld

Geliefde broeders en zusters,

De maandagavond is overal in de kerk gereserveerd voor de gezinsavond. Wij moedigen alle leden aan tijd vrij te maken om de gezinsbanden aan te halen en het evangelie thuis met elkaar te bespreken.

Eerder dit jaar hebben we de ouders opgeroepen om hun uiterste best te doen hun kinderen te onderwijzen en groot te brengen in de evangeliebeginselen die hen dicht bij de kerk houden. We hebben de ouders en kinderen bovendien de raad gegeven om het gezinsgebed, de gezinsavond, evangeliestudie en -onderwijs, en gezonde gezinsactiviteiten de hoogste prioriteit te geven.*

Wij dringen er bij de leden op aan om geen recepties of andere activiteiten op maandagavond te houden. Als het zin heeft, kunnen de leden leidinggevenden van verenigingen en scholen in overweging geven geen activiteiten op maandagavond te houden waarvan het gevolg is dat ouders en kinderen uit huis moeten.

Gebouwen van de kerk moeten op maandagavond gesloten zijn. Er mogen geen activiteiten op ring- of wijkniveau gepland worden. Andere belemmeringen van de gezinsavond dienen vermeden te worden.

Met vriendelijke groeten,

Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson
James E. Faust

Het Eerste Presidium

*Zie *De Ster*, december 1999, blz. 1.

Dierbare kinderen, een gave van God

President Thomas S. Monson
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Uit het evangelie van Matteüs vernemen we dat Jezus en zijn discipelen na het verlaten van de berg van verheerlijking even in Galilea verbleven en toen naar Kapernaüm gingen. De discipelen zeiden tegen Jezus: 'Wie is wel de grootste in het Koninkrijk der hemelen?

'En [Jezus] riep een kind tot Zich, plaatste dat in hun midden,

'En zeide: Voorwaar, Ik zeg u, wanneer gij u niet bekeert en wordt als de kinderen, zult gij het Koninkrijk der hemelen voorzeker niet binnengaan.

'Wie nu zichzelf gering zal achten als dit kind, die is de grootste in het Koninkrijk der hemelen.

'En een ieder, die zulk een kind ontvangt in mijn naam, ontvangt Mij.

'Maar een ieder, die één dezer kleinen, die in Mij geloven, tot zonde verleidt, het zou beter voor hem zijn, dat een molensteen om zijn hals was gehangen en hij verzwolgen was in de diepte der zee.'[1]

Ik vind het opmerkelijk dat Jezus zo hield van die kleintjes die nog maar zo kort daarvoor uit het voorsterfelijk bestaan naar de aarde waren gegaan. Kinderen toen en nu zijn een zegen voor ons, wekken onze liefde op en zetten ons aan tot goede daden.

FOTO-ILLUSTRATIE: CRAIG DIMOND

'En [Jezus] riep een kind tot Zich, plaatste dat in hun midden, en zeide: Voorwaar, Ik zeg u, wanneer gij u niet bekeert en wordt als de kinderen, zult gij het Koninkrijk der hemelen voorzeker niet binnengaan.'

FOTOGRAAF: STEVE BUNDERSON, BEHALVE WAAR ANDERS AANGEGEVEN.

Dan is het ook geen wonder dat de dichter Wordsworth als volgt over onze geboorte spreekt: ‘In wolken van heerlijkheid komen wij van God — ons thuis.’[2]

De meeste van die kleintjes komen bij ouders terecht die vol verwachting naar hun komst uitzien, naar moeders en vaders die zich verheugen omdat zij onderdeel

Misschien wel de belangrijkste van alle klassen is de klas thuis. Thuis geven we onze houding en onze diepgewortelde overtuigingen vorm. Thuis wordt hoop gekweekt of vernietigd.

uitmaken van het wonder dat wij de geboorte noemen. Er is geen offer te groot, geen pijn te hevig en geen wachten te lang.

Dan is het geen wonder dat we geschokt zijn als we een nieuwsbericht horen uit een stad, ergens in Amerika, waarin staat dat 'een pasgeboren meisje dat in een papieren zak was gewikkeld en in een vuilnisbak gedaan, in het ziekenhuis is opgenomen. Het gaat goed met de baby. "Ze is een prachtige, gezonde baby", zei een woordvoerder van het ziekenhuis woensdag. De politie heeft verklaard dat de baby ontdekt werd toen vuilnismannen de inhoud van de vuilnisbak achterin hun vrachtwagen stortten en vervolgens iets zagen bewegen tussen het afval. De autoriteiten zijn op zoek naar de moeder.'

Het is onze plechtige plicht, ons dierbare voorrecht — ja, onze heilige kans — om de kinderen die kleur aan ons leven geven in ons gezin en ons hart te verwelkomen.

Onze kinderen hebben drie totaal verschillende klassen waar ze leren. Ik bedoel de klas op school, de klas in de kerk en de klas die we thuis noemen.

DE KLAS OP SCHOOL

De kerk heeft altijd veel belangstelling getoond voor het seculier onderwijs en moedigt haar leden aan om deel te nemen aan ouderactiviteiten en andere evenementen die erop gericht zijn het onderwijs voor onze jeugd te verbeteren.

Er is geen belangrijker aspect van het seculier onderwijs dan de leerkracht die in de gelegenheid is om leergierige jongens en meisjes, jongemannen en jonge vrouwen, te onderwijzen, lief te hebben en te inspireren. President David O. McKay heeft gezegd: 'Het onderwijs is het edelste vak in de wereld. De continuïteit en reinheid in het gezin, en de veiligheid en continuïteit van het volk zijn afhankelijk van juist onderwijs voor de jeugd. De ouder geeft het kind de kans om te leven; de leerkracht stelt het kind in staat om goed te leven.'[3] Ik vertrouw erop dat wij hun belang en hun missie zullen erkennen door te zorgen voor de benodigde faciliteiten, de beste boeken en een salaris waaruit onze dankbaarheid en ons vertrouwen blijkt.

Ieder van ons denkt vol liefde terug aan de leerkrachten uit zijn eigen jeugd. Ik vind het amusant te bedenken dat mijn muzieklerares op de basisschool ene juffrouw Sharp was. Zij had het vermogen om haar leerlingen liefde voor muziek bij te brengen, en ze leerde ons muziekinstrumenten en hun geluid te herkennen. Ik herinner me ook goed welke invloed ene juffrouw Ruth Crow had die lesgaf in het onderwerp 'gezondheid'. Hoewel dat tijdens de economische crisis was, zorgde ze ervoor dat elke leerling uit groep vier een tandartskaart had. Ze controleerde elke leerling persoonlijk op de toestand van zijn gebit en zorgde er door middel van zowel openbare als particuliere voorzieningen voor dat geen enkel kind de benodigde tandheelkundige zorg hoefde te ontberen. En toen juffrouw Burkhaus, die aardrijkskunde gaf, de wereldkaarten uitrolde en met haar stok de hoofdsteden van de landen aanwees en vertelde over de onderscheidende kenmerken van elk land, elke taal en cultuur, had ik geen idee dat ik die landen en volken ooit zou bezoeken.

O, wat zijn de leerkrachten belangrijk die onze kinderen opbeuren, hun intellect ontwikkelen en ze motiveren!

DE KLAS IN DE KERK

De klas in de kerk voegt een essentiële dimensie toe aan het onderwijs dat elk kind en elke jongere ontvangt. Daar kan elke leerkracht allen die naar haar lessen luisteren en de invloed van haar getuigenis voelen, opwaarts richten. In het jeugdwerk, de zondagsschool, de bijeenkomsten van de jongevrouwen en de Aäronische priesterschap, kunnen goed voorbereide leerkrachten die geroepen zijn na inspiratie van de Heer elk kind en elke jongere raken en hem of haar ertoe aanzetten om 'woorden van wijsheid (. . .) [te putten] uit de beste boeken; (. . .) wetenschap [te zoeken], ja, door studie alsmede door geloof.'[4] Een woord van bemoediging hier en een geestelijke gedachte daar kunnen een kostbaar leven beïnvloeden en een onuitwisbare indruk achterlaten op een onsterfelijke ziel.

Vele jaren geleden zaten we tijdens een banket ter gelegenheid van de uitreiking van onderscheidingen voor bijdragen aan kerkelijke tijdschriften naast president Harold B. Lee en zijn vrouw. President Lee zei tegen onze tienerdochter, Ann: 'De Heer heeft je gezegend met een knap gezicht en mooi lichaam. Houd de binnenkant net zo mooi als de buitenkant, dan zul je gezegend worden om echt gelukkig te zijn.' Die meesterleerkracht gaf Ann een geïnspireerde leidraad naar het celestiale koninkrijk van onze hemelse Vader.

De ootmoedige, geïnspireerde lerares in de klas van de kerk kan in haar leerlingen liefde voor de Schriften opwekken. De leerkracht kan de apostelen vanouds en de Heiland van de wereld niet alleen de klas in brengen, maar ook in het hart, het verstand en de ziel van onze kinderen.

DE KLAS DIE WE THUIS NOEMEN

Maar misschien wel de belangrijkste van alle klassen, is de klas thuis. Thuis geven we onze houding en onze diepgewortelde overtuigingen vorm. Thuis wordt hoop gekweekt of vernietigd. Thuis bevindt zich het laboratorium van ons leven. Wat we daar doen, bepaalt de koers van ons leven als we het huis uitgaan. Dr. Stuart E. Rosenberg heeft in zijn boek *The Road to Confidence* geschreven: 'Ondanks alle nieuwe uitvindingen en moderne ontwerpen, trends en fetisjen, heeft nog niemand een bevredigende vervanging uitgevonden voor het eigen gezin, en zoiets zal ook niemand ooit uitvinden.'[5]

Een gelukkig gezin is een vooruitblik op de hemel. President George Albert Smith heeft eens gevraagd: 'Willen we een gelukkig gezin hebben? Zo ja, laat het dan een plek van gebed, dankzegging en dankbaarheid zijn.'[6]

Het kan gebeuren dat kinderen het sterfelijk leven in komen met een fysieke of mentale handicap. Hoe hard we er ook achter proberen te komen, het is onmogelijk om te weten waarom of hoe zoiets gebeurt. Ik neem mijn petje af voor de ouders die zonder klagen zo'n kind in hun armen nemen, in hun leven verwelkomen en een van de kinderen van onze hemelse Vader die extra mate van opoffering en liefde geven.

Toen ik eens 's zomers in Aspen Grove Family Camp was, zag ik een moeder geduldig een tienerdochter voeden die bij de geboorte schade had opgelopen en volkomen van haar moeder afhankelijk was. De moeder moest voor elke lepel eten, elke slok water de nek en het hoofd van haar dochter vasthouden. Ik dacht: *Al zeventien jaar heeft deze moeder dit en ander dienstbetoon verricht voor haar dochter, zonder ooit aan haar eigen gemak, plezier of eten te denken.* Moge God die moeders, vaders en kinderen zegenen. En dat zal Hij beslist doen.

DE ONSCHULD VAN KINDEREN

Ouders overal beseffen dat de krachtigste combinatie van emoties in de wereld niet ontstaat door een grote kosmische gebeurtenis, en dat die ook niet te vinden is in romans of geschiedenisboeken, maar alleen in een ouder die kijkt naar een slapend kind.

Daarbij komt de waarheid van de woorden van Charles M. Dickinson mij in gedachten:

Zij zijn de lieveling van hart en gezin!
Zij zijn een engel van God in vermomming;
Het zonlicht slaapt nog in hun lokken haar,
Zijn heerlijkheid glimt nog in hun ogen klaar;
Zij die als spijbelaars van huis en hemel zijn geraakt,
Hebben mij zachtmoediger en milder gemaakt.
En nu weet ik hoe Jezus het koninkrijk der hemelen,
ginder,
Kon vergelijken met mensenkinderen.[7]

In onze dagelijkse ervaringen met kinderen, ontdekken we dat ze uiterst opmerkzaam zijn en vaak grote waarheden verkondigen. Charles Dickens, auteur van het klassieke kerstverhaal *A Christmas Carol*, illustreerde dit feit toen hij het gezin van de nederige Bob Cratchit beschreef dat bijeen kwam voor een armzalig maar lang verwacht kerstdiner. Bob, de vader, kwam thuis met zijn tere zoontje Tiny Tim op zijn schouders. Tiny Tim 'droeg een kleine kruk en had zijn benen in een ijzeren geraamte.' Bobs vrouw vroeg hem: '"En hoe heeft kleine Tim zich gedragen?"

'"Zo goed als goud," zei Bob, "en eigenlijk nog beter. Op de een of andere manier wordt hij nadenkend door zoveel alleen te zitten, en denkt hij de vreemdste dingen

die je ooit hebt gehoord. Op weg naar huis vertelde hij mij dat hij hoopte dat de mensen hem in de kerk gezien hadden, want hij was kreupel, en hoe fijn was het om op kerstdag herinnerd te worden aan Hem die de verlamde bedelaars liet lopen en de blinden liet zien.'"[8]

Charles Dickens zelf heeft gezegd: 'Ik houd van die kleine mensen, en het is geen kleinigheid als zij, die zo vers van God komen, van ons houden.'

Kinderen uiten hun liefde op originele, innovatieve manieren. Een tijdje geleden gaf een lief klein meisje mij op mijn verjaardag een handgeschreven verjaardagskaart met in de envelop nog een klein speelgoedhangslotje dat zij leuk vond en waarvan zij meende dat ik het waarschijnlijk graag cadeau zou krijgen.

'Van alle aanblikken in de wereld is er niets zo mooi als een kind dat iets weggeeft. Hij geeft zelfs het kleinste weg. Een kind geeft je de wereld. Hij doet de wereld voor je open alsof het een boek was dat je nooit eerder hebt kunnen lezen. Maar als er naar een cadeautje gezocht wordt, is het altijd een vreemd klein dingetje, dat scheef opgeplakt is, (. . .) een engeltje dat er als een clown uitziet. Een kind heeft zo weinig om weg te geven, omdat hij nooit weet dat hij je alles heeft gegeven.'[9]

Zo ook Jenny's cadeau voor mij.

Kinderen lijken een blijvend geloof in hun hemelse Vader te hebben, en in zijn vermogen en verlangen om hun lieve gebeden te verhoren. Ik weet uit eigen ervaring dat als een kind bidt, God luistert.

Ik wil u de ervaring vertellen van Barry Bonnel en Dale Murphy, bekende profhonkballers die voorheen voor de Atlanta Braves speelden. Beiden zijn als bekeerling tot de kerk gekomen. Dale Murphy is door Barry Bonnell gedoopt.

'In het honkbalseizoen van 1978 gebeurde er iets dat Barry beschreef als "een keerpunt in zijn leven". Hij had het erg moeilijk, sloeg slechts een score van 0,200.

Als alle kinderen liefhebbende ouders hadden, een veilig thuis en zorgzame vrienden, wat zouden ze dan in een geweldige wereld leven.

FOTOGRAAF: SCOTT TANNER

Vanwege zijn slechte prestaties had hij erg veel zelfkritiek en voelde hij zich ellendig. Toen Dale Murphy hem vroeg om mee te gaan naar het ziekenhuis, had hij daar echt geen zin, maar hij ging toch. Daar maakte hij kennis met Ricky Little, een enthousiaste supporter van de [Atlanta] Braves, die echter aan leukemie leed. Het was volkomen duidelijk dat Ricky de dood nabij was. Barry wilde vreselijk graag iets troostends bedenken om te zeggen, maar niets wat hij bedacht leek goed genoeg. Uiteindelijk vroeg hij of er iets was dat hij kon doen. De jongen aarzelde, en vroeg toen of ze bij de volgende wedstrijd allebei een homerun voor hem wilden slaan. Barry zei [later]:"'Dat verzoek was niet zo moeilijk voor Dale, die dezelfde avond in feite zelfs twee homeruns sloeg, maar ik had het moeilijk met slaan en had het hele jaar nog geen homerun gehaald. Maar toen kreeg ik een warm gevoel en zei Ricky dat hij erop kon rekenen.'" Die avond sloeg Barry zijn enige homerun van dat seizoen.[10] Het gebed van een kind was verhoord, een kinderwens was vervuld.

'[Jezus] nam hun kinderen één voor één, en zegende hen, en bad voor hen tot de Vader. En toen Hij dit had gedaan, weende Hij wederom.'

BEHOEFTE AAN VEILIGHEID

Als alle kinderen liefhebbende ouders hadden, een veilig thuis en zorgzame vrienden, wat zouden ze dan in een geweldige wereld leven. Helaas zijn niet alle kinderen zo rijk gezegend. Sommige kinderen zien hun vader hun moeder wreed slaan, terwijl andere zelf slachtoffer zijn van dergelijke mishandeling. Hoe laf, hoe laag, en wat een schande!

Ziekenhuizen overal krijgen deze kleintjes binnen, onder de blauwe plekken, vergezeld van brutale leugens dat het kind 'tegen de deur is aangelopen' of 'van de trap gevallen'. Leugenaars en bullebakken die hun kinderen mishandelen zullen eens de storm van hun misdaden oogsten. Het stille, gewonde en gekwetste kind dat slachtoffer is van mishandeling, en soms zelfs incest, moet hulp krijgen.

Een rechter zei in een brief aan mij: 'Seksueel misbruik van kinderen is een van de laagste, destructieve en demoraliserende misdaden in een beschaafde samenleving. Er is een alarmerende toename in het aantal aangiften van lichamelijke en geestelijke mishandeling, en seksueel misbruik van kinderen. Onze rechtbanken worden overspoeld met voorvallen van dit weerzinwekkende gedrag.'

De kerk keurt dergelijk gruwelijk en verachtelijk gedrag niet goed. Integendeel, wij veroordelen in de hardst mogelijke bewoordingen een dergelijke behandeling van de dierbare kinderen van God. Laat het kind redding, verzorging, liefde en genezing ontvangen. Laat de overtreder gerechtigheid ondergaan, verantwoording afleggen voor zijn of haar daden, en professionele hulp ontvangen om dit slechte, duivelse gedrag in te perken. Weten u en ik van dergelijk gedrag en ondernemen wij niets om het een halt toe te roepen, dan gaan wij deel uitmaken van het probleem. Wij dragen dan ook een deel van de schuld. Wij delen dan ook mee in de straf.

Ik vertrouw erop dat ik niet te hard ben geweest in mijn uitspraken, maar ik heb de kleintjes nu eenmaal lief en weet dat de Heer ze ook liefheeft. Er is geen ontroerender verslag van die liefde te vinden dan de ervaring van Jezus die de kinderen zegende, te vinden in 3 Nephi. Er staat in dat Jezus de zieken genas, de mensen onderrichtte, en voor hen tot zijn hemelse Vader bad. Maar ik haal de dierbare woorden aan die dan volgen:

'[Jezus] nam hun kinderen één voor één, en zegende hen, en bad voor hen tot de Vader.

'En toen Hij dit had gedaan, weende Hij wederom;

'En Hij sprak tot de schare, en zeide tot hen: Ziet uw kleinen.

'En toen zij opblikten, richtten zij hun ogen ten hemel en zagen zij de hemelen zich openen, en engelen als in vuur uit de hemel nederdalen (. . .) en de engelen dienden hen.'[11].

U kunt zich afvragen: *Vinden dergelijke voorvallen tegenwoordig ook plaats?* Ik wil het mooie verhaal vertellen van een grootmoeder en een grootvader die jaren geleden samen op zending waren, en de manier waarop hun kleinzoontje gezegend werd. De grootvader op zending schreef:

'Mijn vrouw, Deanna, en ik zijn momenteel op zending in Jackson (Ohio). Eén van onze grootste zorgen toen we de zendingsoproep accepteerden, was onze familie. We zouden er niet zijn als ze problemen hadden.

'Vlak voordat we op zending gingen, moest onze kleinzoon, R.J. van twee en een half, een oogoperatie ondergaan om zijn scheelkijken te verhelpen. Zijn moeder vroeg mij om mee te gaan, want R.J. en ik zijn goede maatjes. De operatie ging goed, maar R.J. huilde voor en na de operatie omdat er geen familieleden mee de operatiekamer in mochten, en hij bang was.

'Ongeveer een half jaar later, toen wij nog op zending waren, moest R.J.'s andere oog onder handen genomen worden. Zijn moeder belde en vroeg mij om terug te komen zodat ik voor de tweede operatie met hem mee kon gaan. Maar natuurlijk verhinderden de afstand en de zending dat. Deanna en ik vastten en baden tot de Heer om onze kleinzoon tijdens zijn operatie te troosten.

'Kort na de operatie belden we en vernamen dat R.J. zich de vorige ervaring herinnerde en niet bij zijn ouders weg wilde. Maar zo gauw hij de operatiekamer in kwam, kalmeerde hij. Hij ging op de operatietafel liggen, deed zijn bril voor ze af, en onderging de operatie rustig. Wij waren erg dankbaar; onze gebeden waren verhoord.

'Enkele dagen later belden we onze dochter en vroegen naar R.J., waarop zij ons vertelde over het volgende voorval: 's Middags na de operatie was R.J. wakker geworden en had zijn moeder verteld dat opa er tijdens de operatie bij was. Hij zei: "Opa was erbij en zorgde dat het in orde was." Weet u, de Heer liet de anesthesist voor dat kleine jongetje lijken op zijn opa, hoewel opa en oma 2900 kilometer ver weg op zending waren.'

Opa mag dan niet bij je bed hebben gezeten, R.J., maar je was in zijn gebeden en zijn gedachten. De Heer hield je in zijn hand, de Vader van ons allen zegende je.

Mijn geliefde broeders en zusters, moge het gelach van kinderen ons hart opbeuren. Moge het geloof van kinderen onze ziel vertroosten. Moge de liefde van kinderen onze daden motiveren. '[Kinderen] zijn een erfdeel van de Heer.'[12] Moge onze hemelse Vader deze lieve zielen blijven zegenen, deze bijzondere vrienden van de Meester. □

NOTEN

1. Matteüs 18:1–6.
2. Naar 'Ode: Intimations of Immortality from Recollections of Early Childhood.'
3. *Gospel Ideals* (1954), blz. 436.
4. LV 88:118.
5. *The Road to Confidence* (1959), blz. 121.
6. Conference Report, april 1944, blz. 32.
7. Uit *The Children*, gered. door Jack M. Lyon en anderen, *Best-Loved Poems of the LDS People* (1996), blz. 21.
8. *A Christmas Carol and Cricket on the Hearth* (geen datum), blz. 50–51.
9. Margaret Lee Runbeck, *Bits & Pieces*, 20 September 1990.
10. James L. Ison, *Mormons in the Major Leagues* (1991), blz. 21.
11. 3 Nephi 17:21–24.
12. Psalmen 127:3.

VOOR DE HUISONDERWIJZERS

1. Het is onze plicht en voorrecht om de kinderen die kleur aan ons leven geven, in ons gezin en ons hart te verwelkomen.

2. Onze kinderen hebben drie klassen waar ze onderricht worden: op school, in de kerk en thuis.

3. Thuis vinden we de klas die waarschijnlijk de belangrijkste is, want daar geven we onze houding en diepgewortelde overtuigingen vorm. Thuis wordt hoop gekweekt of vernietigd. Thuis bevindt zich het laboratorium van ons leven.

4. Alle kinderen hebben liefhebbende ouders, een veilig thuis en zorgzame vrienden nodig.

DEL PARSON, CHRISTUS EN DE KINDEREN UIT HET BOEK VAN MORMON

Boven: **president Gordon B. Hinckley tijdens de begrafenisdienst van president Howard W. Hunter.** ***Achtergrond:*** **President Hinckley's eerste contact met de pers sinds hij president van de kerk geworden is.**

Met 90 nog vooro in het werk

De taken die president Gordon B. Hinckley als lid van het presidium heeft, hebben zijn benadering van het leven niet veranderd. Zoals altijd is het zijn doel het werk van de Meester voort te stuwen.

Linksonder: **Tijdens de inwijding van de replica van het houten huis van Joseph Smith sr., maart 1998 te Palmyra (New York).** ***Rechtsonder:*** **Inspectie van de voortgang van de bouw van de Monticello-tempel, 3 maart 1998.**

FOTOGRAAF BEGRAFENISFOTO: CHUCK WING, MET TOESTEMMING VAN *DESERET NEWS*; FOTOGRAAF MONTICELLO-TEMPEL: ROBIN RAMSAY.

plopen

Toen president Gordon B. Hinckley negentien jaar geleden op 71-jarige leeftijd werd geroepen als raadgever in het Eerste Presidium, had hij al een periode in zijn leven bereikt waarin de meeste mensen het rustiger aan gaan doen. Maar het lag meer in zijn karakter om zijn tempo te verhogen om te voldoen aan de eisen die zijn nieuwe roeping aan hem stelde.

Nu hij op 23 juni negentig wordt, gaat zijn tempo nog steeds omhoog.

De foto's bij dit artikel geven ons korte blikken op het buitengewone werk dat hij al bijna twintig jaar als lid van het Eerste Presidium verricht.

President Hinckley heeft letterlijk zijn leven gegeven aan het werk voor de kerk. Toen hij in de jaren dertig van de vorige eeuw als jonge zendeling in Engeland was, kreeg hij opdrachten waardoor hij leerde

President Hinckley was raadgever van drie presidenten van de kerk. ***Vlnr:*** **Met president Spencer W. Kimball; met president Ezra Taft Benson (midden) en president Thomas S. Monson, destijds tweede raadgever; en met president Howard W. Hunter.**

om oprecht te zijn in het schetsen van een juist beeld van de kerk aan invloedrijke personen en het publiek in het algemeen. Zijn diepgewortelde, brandende vertrouwen in de evangelieboodschap is door zijn ervaringen daarna alleen nog maar verder verfijnd.

Na zijn zending kreeg hij een baan als secretaris van het nieuwe Comité Radio, Publiciteit en Zendingslectuur van de kerk. In die en in soortgelijke werkzaamheden, droeg hij meer dan twintig jaar lang bij aan het zendingswerk en de groei van de kerk, waarna hij in 1958 tot algemeen autoriteit werd geroepen.

Hij werd op 6 april 1958 gesteund als assistent van de Twaalf en op 30 september 1961 als lid van het Quorum der Twaalf Apostelen. Hij was bijna twintig jaar lid van dat quorum toen hij op 23 juli 1981 werd geroepen als waarnemend raadgever van president Spencer W. Kimball. Op 2 december 1982 werd hij geroepen als tweede raadgever in het Eerste Presidium.

Hij was eerste raadgever van zowel president Ezra Taft Benson als president Howard W. Hunter, waarna hij op 12 maart 1995 zelf geordend werd tot president van de kerk.

In oktober 1981 gaf president Hinckley tijdens de eerste algemene conferentie na zijn roeping als lid van het Eerste Presidium een terugblik op zijn werk als algemeen autoriteit onder 'vier grote, geïnspireerde mannen [die] de kerk hebben gepresideerd: David O. McKay, Joseph Fielding Smith, Harold B. Lee en Spencer W. Kimball.' ('Faith: The Essence of True Religion,' *Ensign*, november 1981, blz. 5.) Hij overpeinsde enkele moeilijkheden, maar ook de vooruitgang en groei die de kerk had doorgemaakt in die periode, waarbij hij zijn dank uitsprak 'voor de enorme ontwikkeling van het werk van de Heer'. Daaraan voegde hij toe: 'Of deze taak nu lang of kort wordt, ik beloof er mijn best voor te doen in liefde en geloof.' (*Ensign*, november 1981, blz. 6.)

Op 2 april 1995, één dag nadat hij tijdens een plechtige vergadering door de leden gesteund was als president van de kerk, gaf hij op het spreekgestoelte in de Tabernakel een kort overzicht van zijn werk in de kerk, en sprak zijn grote dankbaarheid uit voor hen die een bijdrage hebben geleverd aan de groei en vooruitgang van de kerk. En hij herhaalde zijn vastberadenheid om absoluut zijn best te doen:

'Ik sta hier als uw dienstknecht en beloof u en de Heer mijn uiterste best te doen. U vraag ik om uw blijvend geloof, gebed en voortdurende steun.

'Ik besef ten volle dat ik geen jongeman meer ben, nu ik de verantwoordelijkheid van dit heilige ambt op mij neem. Maar ik meen in alle oprechtheid te kunnen zeggen dat ik mij niet oud voel. Ik kan de gegevens van mijn geboorteakte niet ontkennen, maar ik kan nog altijd een jeugdige geestdrift en enthousiasme opbrengen voor dit geweldige werk van de Almachtige.' ('Dit is het werk van de Meester', *De Ster*, juli 1995, blz. 64.)

Hij gaf een thema dat iedereen al gauw bekend in de oren klonk, een thema van gezamenlijke verantwoordelijkheid voor de vooruitgang van Gods koninkrijk op aarde:

'Deze kerk hoort niet toe aan de president ervan. De Heer Jezus Christus staat aan het hoofd; ieder van ons heeft zijn naam op zich genomen. Bij deze zaak zijn we

Boven: **De eerste president van de kerk die Nigeria bezoekt wordt begroet door jeugdwerkkinderen, februari 1998.**
Achtergrond: **Een moment van overpeinzing tijdens een algemene conferentie, 1983.**

FOTOGRAAF FOTO MET PRESIDENT KIMBALL: MET TOESTEMMING VAN *DESERET NEWS*; FOTOGRAAF FOTO IN NIGERIA: JOHN L. HART, MET TOESTEMMING VAN *CHURCH NEWS*; FOTOGRAAF ACHTERGRONDFOTO: JED CLARK.

allemaal samen betrokken. Wij mogen onze hemelse Vader bijstaan in zijn werk. (. . .)

'Wij allen die bij dit grote werk betrokken zijn, zijn eensgezind en één in het geloof. (. . .)

'(. . .) Het enige wat echt telt is dat dit het werk van de Meester is en dat onze opdracht erin bestaat het goede tot stand te brengen zoals Hij dat gedaan heeft.' (*De Ster*, juli 1995, blz. 64–65.)

President Hinckley blijft zich houden aan die belofte om zijn best te doen in het werk van de Meester. Zijn leven, dat door ieder lid dat een roeping aanvaardt als voorbeeld genomen kan worden, is het bewijs van zijn toewijding aan het evangelie van Jezus Christus. □

***Achtergrond:* Met heiligen der laatste dagen bij de inwijding van de Guayaguil-tempel (Ecuador), augustus 1999. President Hinckley heeft meer tempels ingewijd dan alle vorige presidenten van de kerk bij elkaar.**

Linksonder: Met zendelingen in Honduras die helpen bij het opruimen na orkaan Mitch, november 1998. *Middenonder:* Begroeting door kinderen op de Canarische Eilanden, februari 1998. *Rechtsonder:* Bij het steken van de eerste spade voor de bouw van het Conferentiecentrum, 24 juli 1997.

FOTOGRAAF ACHTERGRONDFOTO: JOHN L. HART, MET TOESTEMMING VAN *CHURCH NEWS*

De profeet aan het woord

Advies en raad van president Gordon B. Hinckley

BOOSHEID

'Broeders, laten wij ons beheersen, wij allemaal. Voelt u dat u boos wordt, ga dan naar buiten, adem wat frisse lucht in en kom binnen met een glimlach, omarm uw vrouw en zeg haar dat u van haar houdt. Kijk uw kinderen aan en zeg ze dat u van ze houdt. Ga vriendelijk en hoffelijk met ze om, zoals het een heilige der laatste dagen betaamt.'[1]

BEKEERLINGEN HELPEN

'Van hen die tot de kerk zijn toegetreden, brachten er velen een groot offer toen ze zich lieten dopen. Zij zijn belangrijk. Ze zijn dezelfde soort mensen als u, en hun generaties zullen dezelfde soort mensen worden als uw generaties, als ze gevoed worden en vooruitgang maken in de kerk. Ik weet niet hoe ik dit met meer nadruk moet zeggen. Dit is een boodschap die ik uitermate belangrijk vind om te brengen tijdens mijn bezoeken aan de kerk over de hele wereld.'[2]

DOOP VOOR DE DODEN

'De Heiland heeft heel duidelijk gemaakt dat de doop een eis is aan iedereen, doop uit water en de Geest, en dat niemand Gods koninkrijk in kan gaan zonder de doop. Daarop worden geen uitzonderingen gemaakt. Hoe zit het dan met al die generaties mensen die op aarde geleefd hebben zonder de doop ondergaan te hebben? Wat een heerlijke leerstelling is dit! Wat een heerlijke openbaring is het om te weten dat we de kans hebben naar het huis des Heren te gaan om ons te laten dopen voor hen die deze heilbrengende verordening tijdens hun leven niet hebben ondergaan.'[3]

DOE HET WERK VAN DE HEER EN LEER HEM KENNEN

'Als wij het werk van de Heer doen, zullen we Hem leren kennen. We zouden God, onze eeuwige Vader, moeten kennen. Ik ben zo dankbaar voor de kennis die ik in mijn hart heb ontvangen door de gave van de Heilige Geest, en voor de verzekering dat u diezelfde kennis in uw hart hebt dat God onze eeuwige Vader is.'[4]

LEREN

'Dit geweldige boek vol waarheid [het Boek van Mormon] omvat alles wat waar en goed is, en wij kennen er slechts een fractie van. Wij leren er voortdurend bij, en onze kennis neemt toe, maar we hebben nog veel te leren.'[5]

LIEFDE THUIS

'Tot u, ouders, vaders en moeders, zeg ik: voed uw kinderen in licht en waarheid op. Laat uw kinderen opgroeien in een gezin waar liefde en vrede heerst. Bid met uw kinderen. Leer ze nederigheid. Houd gezinsavond. Leef het evangelie na. Wees integer, gelovig, eerlijk en waarheidsgetrouw, dan zal de Heer u zegenen en zult u uw kinderen eervol zien opgroeien met liefde en respect voor u. De tijd zal komen dat u met dankbaarheid in uw hart op uw knieën zult gaan en de Heer zult danken voor zijn geweldige zegeningen.'[6]

ZOONS EN DOCHTERS VAN GOD

'Geloof in God, onze eeuwige Vader, de Vader van ons allen. Hij is onze Vader. Wij zijn zijn kinderen. Daarom zijn wij allen broeders en zusters, en we behoren elkaar te behandelen als broeders en zusters. Onze huidskleur doet er niet toe. Het doet er niet toe uit welk land wij komen. Wij zijn allen zoons en dochters van God met een zeker goddelijk geboorterecht, een zekere

LINKS: FOTOGRAAF: JED CLARK; LINKS: BERTEL THORVALDSEN, CHRISTUS; RECHTSBOVEN: FOTOGRAAF: STEVE BUNDERSON

goddelijkheid die in broederschap en zusterschap tot allen in de wereld spreekt. Ik vind het wonderbaarlijk en geweldig dat ik op mijn knieën kan gaan en mijn stem verheffen tot God in de hemel, met de verzekering in mijn hart dat Hij, de grote Heerser van het heelal, het zal horen, zal luisteren, en zal antwoorden."[7]

HET WERK VAN DE HEER

'God zegene u, mijn goede vrienden, medewerkers, broeders en zusters in dit grote werk. Het is waar! Het is echt het werk van de Heer. Hij staat aan het hoofd ervan. Het is het hoogtepunt van zijn werk in alle generaties. Deze geweldige tijd wordt het hoogtepunt van de vestiging van het werk sinds de Heiland op aarde was, en sinds de tijd van de apostelen, en sinds de roerige jaren die daarop volgden, de duistere Middeleeuwen daarna, en het werk van de hervormers die probeerden wat licht te brengen en wat begrip voor de christenheid, tot aan deze tijd, de bedeling van de volheid der tijden, waarin alles uit voorbije generaties is hersteld. Dit is de heerlijke tijd van het werk van de Heer, en u en ik hebben het geluk er deel van uit te maken. Mogen wij ons deel goed doen, en Hem in waarheid, rechtschapenheid en getrouwheid dienen, zodat Hij uiteindelijk kan zeggen: "Wèl gedaan, gij goede en getrouwe slaaf," (. . .) ga in tot het feest van uw heer.' (Matteüs 25:23.)"[8] ☐

Wij zijn zijn kinderen. Daarom zijn wij allen broeders en zusters, en we behoren elkaar te behandelen als broeders en zusters.

NOTEN

1. Conferentie van de regio Salt Lake-Holladay, vergadering priesterschapsleiders, 7 februari 1998.
2. Conferentie van de regio Woods Cross (Utah), vergadering priesterschapsleiders, 10 januari 1998.
3. Conferentie van de regio Atlanta (Georgia), 17 mei 1998.
4. Bijeenkomst, Burlington (Vermont), 14 oktober 1998.
5. Conferentie van de regio Salt Lake-Holladay, vergadering priesterschapsleiders, 7 februari 1998.
6. Bijeenkomst, Kaapstad, Zuid-Afrika, 20 februari 1998.
7. Bijeenkomst, Chicago (Illinois), 18 oktober 1998.
8. Instructiebijeenkomst voor bestuurders materiële zaken, Salt Lake City (Utah), 10 april 1998.

DE PROFEET VOLG

Een visie uit het Boek van Morm

Clyde J. Williams

Uit de ervaringen van Lehi's nakomelingen blijkt duidelijk de wijsheid om naar de profeten van de Heer te luisteren.

Van begin tot einde is het Boek van Mormon te zien als een handboek voor het volgen van de profeten. Er worden duidelijke voorbeelden in gegeven van de zegeningen die voortkomen uit het luisteren naar de woorden van de profeten, en er worden duidelijke voorbeelden gegeven van de gevaren die kleven aan het verwerpen van profetische leiding. Daarom zijn de leringen uit het Boek van Mormon nu nog net zo relevant als toen ze geschreven werden. Sterker nog: het boek zelf bestaat omdat er naar de woorden van profeten werd geluisterd.

Lehi en de andere profeten uit het Boek van Mormon waren een levend bewijs van deze uitspraak: 'de Here Here doet geen ding, of Hij openbaart zijn raad aan zijn knechten, de profeten' (Amos 3:7). Net als de Heer zijn kinderen altijd waarschuwt voor hij ze oordeelt (zie 2 Nephi 25:9), vervult Hij altijd de beloften die door zijn profeten gegeven worden (zie Alma 50:19–22; 3 Nephi 1:20; Ether 15:3).

DE GEVAREN VAN ONGEHOORZAAMHEID

De geschiedenis van de nakomelingen van Lehi is een klassiek voorbeeld van wat er gebeurt met een volk als het niet luistert naar de woorden van de profeten. In het Boek van Mormon leidde de verwerping van de profeten tot slavernij (zie Mosiah 12:2; 21:13), hongersnood (zie Helaman 11:4–5; Ether 9:29–33), misleiding en goddeloosheid (zie 3 Nephi 2:1–3), verdriet en vernietiging (zie Alma 9:18; 16:9; 3 Nephi 8; Mormon 6; Ether 15). Verder wordt in het Boek van Mormon volkomen duidelijk dat als men de profeten en hun boodschap verwerpt, de Geest van de Heer ophoudt met de mens te twisten (zie 1 Nephi 7:14; Mormon 5:16; Ether 15:19), en men onderworpen wordt aan de volledige macht van Satan (zie Helaman 16:22–23; Ether 15:19). Heeft Satan mensen eenmaal gevangen, dan worden zij blind voor de waarheid en kunnen 'de woorden, die [tot hen] worden gesproken, niet naar waarheid [. . .] verstaan' (Alma 10:25). In plaats van de profeten te volgen, bestrijden de goddelozen hen uiteindelijk (zie 2 Nephi 10:16).

Tegenwoordig verachten sommigen, net als in de tijd van Jakob, 'het duidelijke woord' dat door de profeten gesproken wordt, omdat zij zich bezighouden met mysteries die niet te begrijpen zijn (Jakob 4:14). Ouderling Dean L. Larsen, nu emeritus-lid van de Zeventig, heeft deze toestand beschreven, zoals geïllustreerd in de geschiedenis van het oude Israël: 'Zij waren schijnbaar bevangen door een pseudo-wereldwijsheid en snobisme die hun een onterecht gevoel van superioriteit gaven over hen die met de duidelijke woorden van de Heer onder hen kwamen. Zij overschreden de grens van wijsheid en verstand en bleven duidelijk niet in de kring van fundamentele evangeliewaarheden die een fundament voor het geloof verschaffen. Zij moeten gezwolgen hebben in speculatieve en theoretische zaken die de fundamentele geestelijke waarheden voor hen verborgen hielden. Toen zij zich aangetrokken gingen voelen tot deze dingen die 'zij niet [konden] verstaan' (Jakob 4:14), gingen hun begrip van en geloof in de verlossende rol van een ware Messias verloren, en raakten zij in de war wat hun begrip van het doel van het leven betreft.' ('Looking beyond the Mark', *Ensign*, november 1987, blz. 11.)

DIGITAAL SAMENGESTELD. ARNOLD FRIBERG, *ABINADI VERSCHIJNT VOOR KONING NOACH*, DETAIL; PAUL MANN, *NEPHI SCHRIJFT OP DE GOUDEN PLATEN*, DETAIL; DARRELL THOMAS, *ALMA DE JONGE GEEFT ZIJN ZOON RAAD*, DETAIL; ACHTERGROND: DAVID W. MEIKLE, *DE AANKOMST VAN CHRISTUS IN AMERIKA*

EN

on

Het Boek van Mormon is te zien als een handboek voor het volgen van de profeten. Sterker nog: het boek zelf bestaat omdat er naar de woorden van profeten werd geluisterd.

METEEN NAAR DE PROFETEN LUISTEREN IS BELANGRIJK

Uit de bediening van Abinadi blijkt hoe belangrijk het is om tijdig naar profetische waarschuwingen te luisteren. Toen Abinadi de Nephieten in het land Lehi-Nephi waarschuwde, reageerde er aanvankelijk niemand op zijn waarschuwing om zich te bekeren of anders in slavernij te raken (zie Mosiah 11:21). Daarom was de waarschuwing van Abinadi ernstiger toen hij twee jaar later terugkeerde. Toen profeteerde hij dat de Nephieten in slavernij gebracht *zouden* worden, en zelfs vernietigd zouden worden als zij zich nog steeds niet bekeerden (zie Mosiah 12:2, 8).

Koning Noach en het grootste deel van zijn volk verwierpen de waarschuwingen van Abinadi en werden uiteindelijk vernietigd of raakten in slavernij (zie Mosiah 19:15–20; 21:4–15). Maar Alma en zijn volgelingen luisterden naar Abinadi's boodschap, ontkwamen aan de vernietiging, en ondervonden dat hun lasten verlicht werden tijdens de profetisch voorspelde slavernij (zie Mosiah 17:2; 18:6–7, 34; 24:8–17).

Van Alma en zijn volgelingen leren we dat het veel beter is om meteen te luisteren naar de raad van de profeet. Gehoorzaamheid of bekering uitstellen, leidt tot verdriet en berouw. Ouderling Henry B. Eyring van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft over dit beginsel gezegd:

'(. . .) door de keuze om de raad van de profeet niet op te volgen, (. . .) verzwakt onze mogelijkheid om in de toekomst geïnspireerde raad aan te nemen. Het beste moment om te besluiten Noach met de bouw van de ark te helpen, was de eerste keer dat hij het vroeg. Elke keer daarna zou het uitblijven van een antwoord de gevoeligheid voor de Geest verminderd hebben. En dus zou elk volgend verzoek dwazer lijken, totdat het begon te regenen. En toen was het te laat.

'Elke keer in mijn leven dat ik ervoor koos om niet meteen geïnspireerde raad op te volgen, of vond dat ik een uitzondering vormde, werd me duidelijk dat ik mezelf in gevaar had gebracht. Elke keer dat ik naar het advies van profeten geluisterd heb, het in mijn gebed bevestigd kreeg en het opvolgde, merkte ik dat ik veilig was. In de loop van de tijd heb ik gemerkt dat de weg voor mij geëffend was. God bracht me in veiligheid langs een pad dat met liefdevolle zorg was voorbereid, soms al lang van tevoren. ('Veiligheid door raad op te volgen', *De Ster*, juli 1997, blz. 24.)

In het Boek van Mormon staan verhalen van personen zoals Alma de jonge, Amulek en Zeezrom, die een levenswijze of populaire denkbeelden moesten verzaken om de profeet te volgen. Dat verzaken is vaak moeilijk, wat soms resulteert in het verliezen van vrienden of een positie (zie Alma 14:6–7; 15:3). 'Er zijn of komen momenten waarop profetische verklaringen botsen met onze trots of ons schijnbare eigenbelang', heeft ouderling Neal A. Maxwell, nu lid van het Quorum der Twaalf Apostelen, gezegd. Vervolgens heeft hij gezegd: 'We moeten zoals president Marion G. Romney [1897–1988] zijn, die ootmoedig zei: "(. . .) Ik heb nooit geaarzeld om de raad op te volgen van de autoriteiten van de kerk, al botste dat met sociale, politieke of carrière-aspecten van mijn leven.' (*Things As They Really Are* [1978], blz. 73.) De keuze van Alma, Amulek, Zeezrom en president Romney om de profeet te volgen, heeft er voor hen uiteindelijk toe geleid dat ze gemoedsrust, vreugde en leiding kregen.

DE PROFEET NIET BEKRITISEREN

De woorden van een profeet zijn niet altijd prettig voor de mensen, zoals te zien is aan het leven van Samuël de Lamaniet. Hij predikte bekering en profeteerde wat de Heer hem ingaf in zijn hart (zie Helaman 13:2–3). Samuëls boodschap was tweeledig: het was een boodschap van waarschuwing en een boodschap van hoop (zie Helaman 13:5–6, 30–33; 14:11–13).

Bij zijn prediking werden de goddelozen boos, schreven zijn macht aan de duivel toe, en gebruikten verstandelijke beredenering om te concluderen dat het profetische woord niet rationeel was (zie Helaman 16:2, 6, 16–18). Zij geloofden dat de profetieën kwade tradities waren die van ouders op kinderen waren overgeleverd, tradities waarvan niemand kon bewijzen dat ze waar waren (zie Helaman 16:20).

Over die neiging van hen die niet getrouw zijn, en profetische raad wegredeneren, heeft president N. Eldon Tanner (1898–1982) van het Eerste Presidium gezegd:

'Laten wij onthouden (. . .) dat hoe verder wij zijn afgeweken of hoe ongevoeliger wij voor de Geest zijn, hoe meer wij geneigd zijn om fouten of zwakheden in anderen te zoeken en te proberen onze eigen fouten weg te redeneren en ze te rechtvaardigen, in plaats van te proberen onszelf te verbeteren. Wij merken zonder uitzondering dat de grootste kritiek op kerkleiders en leerstellingen komt van hen die niet volledig hun plicht doen, hun leiders niet volgen of de evangelieleringen niet naleven.' ('"Judge Not, That Ye Be Not Judged"', juli 1972, blz. 35.)

In het Boek van Mormon zijn er telkens weer gelegenheden te vinden waarbij mensen de wijsheid of het karakter van een profeet in twijfel trekken. Laman en Lemuël trokken de leiding die hun profeet-vader gaf al vanaf het begin in twijfel. Sherem twijfelde aan de integriteit van Jakob (zie Jakob 7:7) en Korihor vocht Alma's eerlijkheid en motivatie aan (zie Alma 30:31–32).

Alhoewel profeten mensen zijn en zwakheden hebben (zie 1 Nephi 16:20; Ether 2:14), is de Heer volkomen in staat om ze op zijn eigen manier bij te sturen. 'Net als wij moeten profeten ook onderricht worden', heeft ouderling Neal A. Maxwell van het Quorum der Twaalf Apostelen gezegd. 'Maar dat is iets waartoe de Heer heel goed in staat lijkt te zijn zonder een menigte helpers nodig te hebben.' ('"A Brother Offended"', *Ensign*, mei 1982, blz. 39.)

COLLECTIEVE OPROEP OM CHRISTUS TE VOLGEN

Uiteindelijk houdt het volgen van de profeten het volgen van Jezus Christus in. Alle profeten uit het Boek van Mormon getuigden van de Heiland en leerden dat

Niemand luisterde naar Abinadi's eerste waarschuwingen. Toen hij terugkeerde, werden zijn waarschuwingen ernstiger. Koning Noach en zijn volk verwierpen Abinadi's waarschuwingen echter en werden vernietigd of raakten in slavernij.

ARNOLD FRIBERG, *ABINADI VERSCHIJNT VOOR KONING NOACH*

Het is voor elke generatie belangrijk om de raad van de profeet te volgen. Er schuilt veiligheid en bescherming in het luisteren naar zijn woorden.

het nodig was Hem te accepteren en te volgen (zie Jakob 7:11; Mosiah 13:33). Bijvoorbeeld:

- De profeten vanouds, Zenos, Zenock en Neum, getuigden van Christus en zijn verzoeningswerk (zie 1 Nephi 19:10).
- Lehi leerde dat wij alleen 'door de verdiensten, de barmhartigheid en de genade van de heilige Messias' (2 Nephi 2:8) gered kunnen worden.
- Nephi heeft gezegd: 'Wij spreken van Christus, wij verheugen ons in Christus, wij prediken Christus, wij profeteren van Christus' (2 Nephi 25:26). Hij zei dat de reden dat hij Jesaja citeerde, was om zijn volk meer terdege te 'bewegen te geloven in de Here hun Verlosser' (1 Nephi 19:23).
- Jakob sprak zijn grote verlangen uit om 'alle mensen' te 'bewegen'(. . .) in Christus [te] geloven' (Jakob 1:8).
- Enos heeft zijn hele leven 'de waarheid, die in Christus is' verkondigd (Enos 1:26).
- De profeten in de tijd van Jarom trachtten de mensen te bewegen om 'naar de Messias uit te zien en te geloven in Hem, die zou komen, alsof Hij er reeds was' (Jarom 1:11).
- Amaleki smeekte zijn lezers om 'tot Christus' te komen en 'deelachtig' te worden aan zijn zaligheid (Omni 1:26).
- Met de hulp van veel heilige profeten werkte koning Benjamin hard aan de voorbereiding van zijn volk om de naam van Christus op zich te nemen (zie Woorden van Mormon 1:16–18; Mosiah 1:11; 3:17; 5:8–10).
- Abinadi waarschuwde de mensen dat het heil alleen door de verzoening van Christus komt (zie Mosiah 13:28, 33).
- Alma de jonge legde zijn volk uit wat zij moesten doen om de beeltenis van Christus in hun gelaat te ontvangen en Hem te volgen als hun Herder (zie Alma 5:14, 38).
- Alma en Amulek leerden de arme Zoramieten dat het woord in Christus is en dat allen zonder zijn verzoening verloren zouden zijn (zie Alma 34:6, 9).
- Helaman, zoon van Helaman, sprak tot zijn zoons over de noodzaak om je leven te bouwen op 'de rots van onze Verlosser, de Christus' (Helaman 5:12).
- Samuël de Lamaniet begaf zich onder de Nephieten met de concrete bedoeling om te zorgen dat ze 'van de komst van Jezus Christus [zouden] kunnen weten' (Helaman 14:12).
- Veel profeten die kort voor de verschijning van de Heiland in Amerika leefden, getuigden van de verzoening van Christus die spoedig zou komen (zie 3 Nephi 6:20).
- Zelfs lang na de verschijning van de Heiland aan de nakomelingen van Lehi, verkondigden de profeten Mormon en Moroni dat het belangrijk is ware volgelingen van Jezus Christus te zijn en tot Hem te komen (zie Moroni 7:41, 48; 10:30, 32–33).

Zo leidden de profeten uit het Boek van Mormon eensgezind anderen tot Christus. Want zij getuigden dat wij zalig worden als wij 'tot het einde toe [volharden] in het volgen van het voorbeeld van de Zoon des levenden Gods' (2 Nephi 31:16).

HET IS VEILIG OM DE PROFETEN TE VOLGEN

Elke generatie moet de raad van de profeten toepassen. Er schuilt veiligheid en bescherming in het volgen van de profeten, vooral die van onze eigen tijd. In de tijd van Nephi leefden 'allen, die (. . .) geloofden in de waarschuwingen en openbaringen van God' (2 Nephi 5:6) 'gelukkig' (2 Nephi 5:27). Dankbaar leren wij van Alma de oude en zijn volk dat er grote zegeningen komen, al zijn zij die de profeet volgen, klein in aantal. Zij die gespaard werden bij de grote vernietiging onder de Nephieten, werden gered omdat zij 'de profeten hadden ontvangen' (3 Nephi 10:12). De Heer stuurde elke generatie Nephieten profeten om ze te onderwijzen, te waarschuwen en voor te bereiden op de komst van Christus. En zo gaat het ook met de wederkomst.

De Heer stuurt tegenwoordig profeten om dezelfde redenen. Met de woorden van president James E. Faust, nu tweede raadgever in het Eerste Presidium: 'Ons is beloofd dat de president van de kerk leiding voor ons ontvangt, als de openbaarder van de kerk. Wij vinden veiligheid in het luisteren naar wat hij zegt en het opvolgen van zijn raad.' ('Continuous Revelation,' *Ensign*, november 1989, blz. 10.) □

FOTO'S PRESIDENT HINCKLEY: JED CLARK EN TAMRA H. RATIETA

RELATIES ZIJN

BREEKBAAR

SPRING ER VOORZICHTIG MEE OM!

LOST BOOS WORDEN IETS OP?

(ZIE PSALMEN 37:8; EXODUS 20:13; MATTEÜS 5:21–22; LV 59:6.)

FOTOGRAAF: CRAIG DIMOND

KERKNIEUWS
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN · JUNI 2000

Leden krijgen raad van kerkleiders tijdens ringconferenties in Antwerpen en Apeldoorn

Op zaterdag 4 en zondag 5 maart vond er zowel in de ring Antwerpen als in de ring Apeldoorn een ringconferentie plaats. Tijdens beide conferenties werden nieuwe ouderlingen voorgesteld en kregen de leden raad van hun ringleiders. De conferentie in Apeldoorn werd bovendien bezocht door president Anderson van het zendingsgebied Amsterdam, zuster Anderson en ouderling Petion, een van de gebiedszeventigen in West-Europa. In Antwerpen viel het op, dat de opkomst zowel zaterdag als zondag hoger was dan bij vorige ringconferenties.

Antwerpen: in het licht van de Heer wandelen

'Leer mij te wand'len in 't licht van de Heer' was het thema van de conferentie van de ring Antwerpen. Door het evangelie in al zijn aspecten na te leven kunnen we in het licht van de Heer lopen. Echt wandelen in het licht van de Heer werd op diverse manieren aangesneden:

1. Men kan in het licht lopen door een tempelzending te vervullen. Voorbeelden daarvan zijn broeder en zuster MacLean (uit Breda), die op dat moment op tempelzending waren, en broeder en zuster Baetens (uit St.-Niklaas), die na de ringconferentie op tempelzending zouden gaan.

2. Men kan in het licht lopen door een zending te vervullen. Roger Bangeter (uit Heerlen) zou begin maart naar het opleidingsinstituut voor zendelingen gaan, om daarna naar Duitsland te vertrekken.

3. Men kan in het licht lopen op school. Broeder B. Torfs (wijk Antwerpen 2) vertelde dat je je niet hoeft te schamen om het licht mee te dragen. Je kunt een voorbeeld zijn. Vertel je vrienden dat je lid bent van de kerk, zodat ze weten wat je nastreeft. Wees een voorbeeld in je taalgebruik. Doe op school direct aan zen-

Enkelen van de voorgestelde (nieuwe) ouderlingen tijdens de conferentie van de ring Antwerpen.

dingswerk door bijvoorbeeld een spreekbeurt over de kerk te geven. Wees altijd en overal optimistisch.

4. Zuster D. Taselaar (uit Genk) gaf ons voorbeelden dat licht warmte geeft, helder is en een hulp kan zijn, en dat iedereen ervan houdt.

5. De zendingspresident van onze ring, broeder A. Mesotten uit Leuven,

Twee jongemannen uit de wijk Groningen ontvingen uit handen van president Westra van de ring Apeldoorn de onderscheiding Plicht jegens God.

vertelde ons dat we in het licht kunnen wandelen door met de Geest te werken. Hiervoor gaf hij enkele tips die we allen kunnen gebruiken, zoals: bestudeer toegewijd de schriften; stel doelen en maak plannen; verkondig de waarheid aan de hand van uw getuigenis; dien de Heer liefdevol en dien uw leiders. Deze punten zullen ons zeker helpen om het doel van de ring te bereiken, namelijk om per gezin voor het einde van het jaar 2000 vijf exemplaren van het Boek van Mormon bij potentiële leden te plaatsen.

6. Broeder G. Verdegem (uit Gent), lid van de hoge raad, gaf zijn getuigenis dat we voor de wereld lichtbronnen dienen te zijn. We moeten opvallen in ons gedrag, door het naleven van de geboden, om hier en daar een evangeliezaadje te planten. En dat gebeurt zeker. De mensen zullen zich vragen stellen, en dan is de tijd rijp om daarop te bouwen.

7. President Buysse wenste alle nieuwe leden veel succes. Omdat de leerstellingen van de kerk op het gezin zijn gericht, zijn individuen ook belangrijk. Door te doen wat de Heer heeft bevolen, lopen we in zijn licht. Door ons tot onze hemelse Vader te richten, zullen we in zijn licht wandelen en zeker vooruitgang maken.

Broeder B. Torfs eindigde zijn toespraak ongeveer als volgt: 'In het licht van de Heer te wandelen betekent niet dat we altijd succes zullen boeken, maar je zal misschien het enige open boek zijn dat ze over de kerk zullen lezen.'

Apeldoorn: aandacht voor het gezin

In Apeldoorn werd op zaterdagavond een vergadering gehouden over gezinsparaatheid. Ouderling Van Damme, eerste raadgever in het ringpresidium, sprak over het belang van opleidingen voor wie wil gaan werken én voor wie werk wil houden. Zuster Mooy, ZHV-presidente van de ring, sprak over gezondheid en geestelijke sociale kracht. President Westra van de ring Apeldoorn besprak het vormen van voorraden en een goed beheer van de beschikbare middelen.

Ouderling Petion legde sterk de nadruk op het belang van het gezin. Er zal een tijd komen dat er geen hulporganisaties meer zijn en zelfs geen bisschoppen, maar dat het gezin de enige structuur is. Hij vergeleek het gezin met een schip dat de haven verlaat. Een groot schip heeft een hoofdmotor om de reis te maken, maar voor het verlaten van de haven heeft het hulpmotoren of wordt het getrokken door sleepboten. De hulpmotoren (of sleepboten) zijn te vergelijken met de hulporganisaties. De hoofdmotor wordt gevormd door de gezinsleden. Zo dienen de hulporganisaties van de kerk om de gezinnen veilig op de juiste koers te brengen, waarna de leden van het gezin er zorg voor moeten dragen dat ze door hun eigen inspanningen op koers blijven.

Voor de leiders van de hulporganisaties is het belangrijk om rekening te

De jeugd zette met een tweetal liederen de toon voor de conferentie in Zutphen.

FOTO: ROB AHRENS

Zuster Vels uit Apeldoorn tijdens haar toespraak over het woord van wijsheid.

FOTO: FRANS HEIJDEMANN

President en zuster Anderson van het zendingsgebied Amsterdam, hier geportretteerd bij de klok in het zendingshuis, gaven een krachtig getuigenis van het Boek van Mormon tijdens de in Zutphen gehouden ringconferentie.

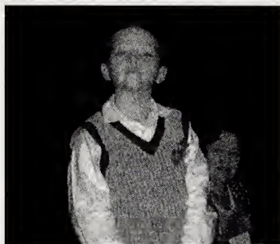
houden met het hele gezin. Als er een activiteit voor kinderen wordt georganiseerd, denk er dan aan dat zo'n activiteit nooit mogelijk is zonder de medewerking van de ouders. En houd bij activiteiten voor volwassenen ook rekening met hen die kinderen hebben.

De ouders gaf ouderling Petion de raad, regelmatig gesprekken met hun kinderen te houden, met het hele gezin de Schriften te lezen en leuke dingen met het gezin te doen. Als de kinderen op den duur afdwalen van het pad dat hun ouders hun hebben gewezen, moet het ouderlijk huis voor hen open blijven staan, en moeten de ouders hen op liefdevolle wijze begeleiden in hun terugkeer naar de juiste weg.

Sterke getuigenissen

Op zondagmorgen was er veel anders dan we gewend waren. Het meest opvallend: de locatie van de conferentie. Niet in Apeldoorn of Zwolle deze keer, maar in De Hanzehof te Zutphen. Een mooie zaal die vooral veel voor concerten wordt gebruikt. Ook de muziek bij deze ringconferentie was opvallend 'anders' dan vorige keren. Acht kinderen zongen, mooi zuiver, 'Ik wil graag als Jezus worden' en 'Bij zijn wederkomst'. Later was er een gemengd dubbelkwartet te horen in een sfeervolle bewerking van 'Als er liefde heerst'.

President Westra was de eerste spreker. Hij vertelde over een moeder die onder uiterst moeilijke omstandigheden haar dochter uit het water redde. In een noodsituatie verkreeg zij buitengewone kracht. Als wij alles doen wat onze hemelse Vader ons vraagt, zullen wij allen tot grote dingen in staat zijn. Onze hemelse Vader heeft ons vele talenten gegeven, waar we nóg meer mee kunnen doen.

Het jongste pasgedoopte lid van de ring Antwerpen tijdens de conferentie.

Zuster Vels sprak over het woord van wijsheid. In Leer en Verbonden 89:4 staat: 'Ziet, voorwaar, aldus zegt de Here tot u: Tengevolge van de listen en lagen, die in de laatste dagen in het hart van samenspannende mensen bestaan en zullen bestaan, heb Ik u gewaarschuwd, en waarschuw Ik u van te voren, door u dit woord van wijsheid door openbaring te geven'.

Die listen en lagen zijn overal om ons heen te zien. De reclame wil ons doen geloven dat het stoerder of gezelliger is om bepaalde tabaksproducten of alcoholhoudende dranken te gebruiken. Het aantal ongevallen ten gevolge van alcohol is groter dan ooit. Onze hemelse Vader heeft ons niet voor niets gewaarschuwd om deze dingen niet te gebruiken.

Broeder Vels getuigde in zijn toespraak van de tempel: als we naar de tempel gaan, het huis des Heren, zullen we op een hoger geestelijk niveau komen. De tempel is als een stukje hemel op aarde; we vinden daar meer rust dan op andere plaatsen om persoonlijke openbaring te ontvangen, die ons in ons leven zal helpen.

'De wet van tiende is een eeuwige wet', zei broeder Van Andel. 'In het

boek Genesis kunnen we lezen dat Abraham tiende betaalde; in het evangelie van Matteüs zien we dat Christus de Farizeeërs erop aansprak dat ze wel tiende betaalden, maar de ware betekenis ervan niet begrepen.' Gehoorzaamheid aan de wet van tiende brengt grote zegeningen met zich mee. 'Mijn persoonlijke getuigenis is hierdoor gegroeid', vertelde broeder Van Andel.

Zuster Anderson vertelde over de tijd toen zij het evangelie onderzocht. 'De zendelingen vroegen mij het Boek van Mormon te lezen. Nog voordat ik 1 Nephi uit had, had ik een getuigenis dat het waar was, en dat Joseph Smith, die het had vertaald, een profeet was.' Omdat wij allen Gods woord nodig hebben, moeten we het Boek van Mormon steeds blijven lezen. 'Het Boek van Mormon is een getuige van Jezus Christus, en helpt ons bij onze hemelse Vader terug te komen. Ieder die het leest en erover bidt, zal een getuigenis ervan ontvangen', zei zuster Anderson uit eigen ervaring.

Ook president Anderson gaf een krachtig getuigenis van het Boek van Mormon. Hij wees erop dat het plan van onze hemelse Vader voor de verlossing van de mensen nergens in de Schriften zo duidelijk wordt uitgelegd als in het Boek van Mormon (zie Alma 12:25-35).

Een profeet in deze tijd

Broeder Petion getuigde dat president Gordon B. Hinckley een profeet van de Heer is. Hij las ook de waarschuwing van onze hemelse Vader: 'En de arm des Heren zal worden geopenbaard; en de dag komt, dat zij die niet naar de stem des Heren willen luisteren, noch naar de stem van zijn dienstknechten, noch acht geven op de woorden der profeten en apostelen, van het volk zullen worden afgesneden' (Leer en Verbonden 1:14).

Opmerkelijk zijn de inspanningen van president Hinckley om de tempels van de kerk dichter bij de leden te brengen. Om de vier tot zes weken wordt ergens ter wereld een nieuwe tempel ingewijd. 'Ik houd van de positieve instelling van president Hinckley', zei ouderling Petion, die ter illustratie het volgende van president Hinckley citeerde: 'Elke ochtend zie ik overlijdensberichten in de krant staan. Telkens wanneer mijn naam er niet tussen staat, weet ik dat ik weer aan het werk moet.'

FOTO: ROB AHRENS

Ouderling Alain Petion, de bezoekende gebiedsautoriteit, getolkt door Carlo Bos (links), als slotspreker tijdens de conferentie van de ring Apeldoorn.

Ouderling Petion vertelde ook hoe hij zelf een getuigenis had gekregen. 'Als jongeman van 17 kwam ik in een avondmaalsdienst, verlangend om te weten of het de moeite waard was om de geboden te onderhouden en anders dan andere jongelui te zijn. Een stem sprak tot mijn hart: *Als gij mijn geboden onderhoudt en tot het einde toe volhardt, zult gij het eeuwige leven ontvangen.*' Tot slot moedigde hij alle aanwezigen aan om door te gaan en hun best te blijven doen. Zoals hij de vorige dag al had gezegd: soms is er nog zo veel verschil tussen wat we weten en wat we werkelijk doen. De meesten van ons zouden een heel stuk vooruitgaan door wat ze doen, aan te passen aan wat ze weten. ☐

Met dank aan Bob Deplée en Glenn Stekkinger

De groei van de kerk in Zuid-Afrika

Het jaar 2000 begon in Zuid-Afrika met de eerste doopdienst in een nieuw kerkgebouw. Op 1 januari kwamen de leden van de gemeente Kwa Nobuhle, in het district Port Elizabeth, bijeen om deze bijzondere gebeurtenis bij te wonen en vier bekeerlingen in de wateren van de doop te zien afdalen.

Op de doopdienst in het gebouw in Kwa Nobuhle, ongeveer 43 kilometer ten noordoosten van Port Elizabeth, waren ouderling Gordon Owen en zijn vrouw Carolyn aanwezig, die als zendelingechtpaar in het gebied werkzaam zijn. Ouderling Owen, die van 1950 tot 1952 in Zuid-Afrika op zending was, was het opgevallen hoe hard de kerk in Afrika is gegroeid. President Gary K. Haddock, van het zendingsgebied Kaapstad (Zuid-Afrika), is verantwoordelijk voor een groot gebied, toch houdt hij in ieder gebied maandelijks een zoneconferentie.

Zuid-Afrika bevindt zich in een tijd van enorme groei en veranderingen. De aanwezigheid van de kerk is in de meeste steden en dorpen overduidelijk, met veel nieuwe kerkgebouwen en een tempel in Johannesburg. ☐

Met toestemming overgenomen uit Church News, *5 februari 2000.*

Kona-tempel (Hawaii) ingewijd

De Kona-tempel (Hawaii), de 70ste tempel van de kerk, is op 23–24 januari ingewijd. Ruim 3000 mensen woonden de vier inwijdingsdiensten bij. 'Wij bidden dat het alleszins een huis van de Heer zal zijn, niet alleen door onze eigen leden gerespecteerd en geëerbiedigd, maar door iedereen die het gebouw zal zien. Moge het door de aanwezigheid van uw Heilige Geest worden geheiligd', vroeg president Hinckley in het inwijdingsgebed.

FOTOGRAAF: JULIE A. DOCKSTADER, MET DANK AAN CHURCH NEWS

President Gordon B. Hinckley geeft een troffel aan president Boyd K. Packer (rechts) tijdens het plaatsen van de hoeksteen van de Kona-tempel (Hawaii)

'Wij bidden voor het welzijn van de getrouwe heiligen op deze prachtige eilanden in Oceanië', zei hij. 'Mogen de mensen in hun hart een groeiend verlangen krijgen om naar het huis van de Heer te komen en van de zoete verfrissing van de Heilige Geest te genieten. Moge uw volk de invloed van uw huis voelen, en mag die invloed bij hun thuis en in hun leven tot uitdrukking komen.

'Wij bidden dat de jeugd van de kerk het verlangen zal krijgen om door middel van doop voor de doden het werk voor de mensen aan de andere kant van de sluier te verrichten. Mogen ze daarmee in hun hart een onweerstaanbaar verlangen krijgen om volgens uw wil te leven en niet volgens de leefwijze van de wereld.'

Voorafgaand aan de eerste inwijdingsdienst woonden meer dan 600 leden, onder de heldere, tropische zon, de traditionele plaatsing van de hoeksteen bij. Toen president Hinckley metselspecie in de voeg boven de witte, marmeren steen aanbracht, viel er een doodse stilte onder de aanwezigen. Vanaf de plaats waar ze stonden, konden ze de Kailua Bay en het blauwe water van de Stille Oceaan zien. Een koor uit de ring Kona (Hawaii), onder leiding van Lono Ikuwa, droeg bij aan de geest van deze ceremonie door het zingen van het lied 'Let the Mountains Shout for Joy'. Aan het eind van de ceremonie riep president Hinckley: 'Aloha!' Een hartelijk 'Aloha!' werd door de aanwezigen uitgeroepen toen hij en de anderen naar de voordeur liepen om aan de eerste inwijdingsdienst te beginnen.

President Hinckley was bij deze inwijding in het gezelschap van president Boyd K. Packer, waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen, en ouderling Donald L. Hallstrom, een van de gebiedszeventigen. Ook aanwezig waren zuster Marjorie P. Hinckley, zuster Donna Packer, en zuster Diane Hallstrom.

Ruim 3800 mensen woonden de inwijdingsdiensten bij. Er waren veel bewoners van andere gebieden in Oceanië aanwezig. Een lokaal in het ringgebouw ernaast was bestemd voor de vertaling van de diensten in het Tongaans.

De tempel is bestemd voor meer dan 11 duizend leden op de eilanden van Hawaii, Maui, Molokai en Lanai.

De inwijding van de tempel wordt beschouwd als de eerste gebeurtenis van de één jaar durende viering van het 150-jarig bestaan van de kerk in Hawaii. De heiligen in het nieuwe tempeldistrict, waarvan velen al generaties lang lid van de kerk zijn, hebben lang naar een tempel uitgekeken. 'We hebben leden die hier al generaties lang op hebben gewacht', zei Phillip Harris, president van de ring Kona. □

FOTOGRAAF: DOUG GREEN

De nieuwe Kona-tempel in Hawaii is de 70ste tempel van de kerk.

Kort nieuws

Deze maandelijkse rubriek bevat korte berichten van uiteenlopende herkomst. Sommige onderwerpen zullen in een volgende aflevering van 'Kerknieuws' uitvoeriger aan de orde komen. Ook uw bijdragen, hoe klein dan ook, zijn welkom bij de nieuwsredactie (Grovestins 64, 7608 HN Almelo, Nederland; email: fheijdemann@netscape.net).

73ste tempel ingewijd

Op 5 maart is de 73ste tempel van de kerk ingewijd, de Albuquerque-tempel in New Mexico (V.S.). De leden in het tempelgebied toonden enorme belangstelling. Meer dan 13 500 leden woonden de vier inwijdingsdiensten bij, die werden geleid door president Gordon B. Hinckley. Rond dezelfde tijd werden de inwijdingsdatums van vijf andere tempels (in Australië en Mexico en op Fiji) bekendgemaakt.

De kerk biedt hulp bij overstromingen in Afrika

Meer dan een miljoen mensen zijn hun huis kwijt geraakt tijdens overstromingen in Mozambique en Zimbabwe in februari. De kerk heeft zo snel mogelijk meer dan 200 ton aan goederen naar deze gebieden gestuurd: voedsel, kleding, medicijnen en andere hulpmiddelen. Verder werd gezorgd voor helikopters om ook de mensen op afgelegen plaatsen te kunnen bereiken. Later zijn nog eens ruim 750 ton goederen naar deze landen gezonden.

Bouw Nauvoo-tempel live op internet

De vorderingen met de (her)bouw van de Nauvoo-tempel zijn minuut voor minuut te volgen op internet. Een camera bij het bouwterrein geeft om de zestig seconden een nieuw beeld door. De belangstelling voor dit project is enorm. Men hoopt de tempel einde 2001 te voltooien. Het webadres is: www.deseretbook.com/nauvoo.

Boek van president Hinckley is bestseller

Het eind februari verschenen boek *Standing for Something* van president Gordon B. Hinckley, het eerste boek van zijn hand dat door een niet-mormoonse uitgever is gepubliceerd, stond binnen een week na verschijning (1 maart jl.) op de bestseller-lijst van de Amerikaanse boekhandels. President Hinckley waarschuwt in zijn boek voor het verdwijnen van liefde, eerlijkheid, vergevensgezindheid, ijver, dankbaarheid, optimisme en geloof uit de hedendaagse samenleving. De oorzaak daarvan is dat menselijke redeneringen de plaats van Gods wijsheid hebben ingenomen.

President Packer: 'Ieder lid heeft de gave van de Heilige Geest'

Tijdens een haardvuuravond die door duizenden leden via een satellietuitzending kon worden gevolgd, sprak ouderling Boyd K. Packer, waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen, over de gave van de Heilige Geest. Veel leden begrijpen de waarde van deze gave nog niet voldoende, terwijl ze haar allen hebben ontvangen. 'We gebruiken haar zo weinig en zo onregelmatig, maar we hebben haar', zei president Packer. 'Als u zich erop voorbereidt, zal de Heilige Geest vaak tot u spreken.'

Als we door Schriftstudie en gebed de leiding van de Heilige Geest zoeken, zal Hij ons openbaring geven met betrekking tot ons eigen leven.

President Monson spreekt tot onderzoekers over het gezin

Tijdens een satellietuitzending die op 27 februari ook in verscheidene kerkgebouwen in Nederland en België kon worden gevolgd, en die in diverse plaatsen met een open huis werd gecombineerd, heeft president Thomas S. Monson over het gezin gesproken. Geluk is het doel van het sterfelijk bestaan, zei hij – 'Waarom zijn er dan zoveel mensen ongelukkig?' Hij liet zien dat een goed gezinsleven en het naleven van de evangeliewetten ons gelukkig kunnen maken.

Honderden leden actief in dienstbetoon

In verschillende werelddelen hebben dienstbetoonprojecten van kerkleden de aandacht getrokken. 160 jongeren hebben tijdens een jeugdconferentie in Houston (Texas) getuinierd, schoongemaakt en opgeruimd. Ruim 150 jongeren uit ringen in New York werden na een schoonmaakproject genomineerd voor een onderscheiding wegens dienstbetoon.

Meer dan 320 leden uit de ring Rosario (Argentinië) voerden werkzaamheden uit in een ziekenhuis, zoals schilderen, schoonmaken en de tuin bijhouden. En ruim 30 jongeren uit de ring Curitiba-Novo Mundo (Brazilië) maakten samen een park schoon.

President Hinckley spreekt op congres van journalisten

Op 8 maart van dit jaar, bijna vijf jaar na zijn ordening tot president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, sprak president Gordon B. Hinckley op een bijeenkomst van journalisten in Washington.

Na zijn toespraak beantwoordde

hij vragen van de aanwezige journalisten met betrekking tot diverse onderwerpen, variërend van politiek tot zendingswerk en van gebed tot Amerikaans voetbal. Gezien het optimisme en gevoel voor humor waarmee president Hinckley de vragen beantwoordde, vroeg men hoe hij, met zijn 90ste verjaardag in zicht, nog zo vitaal kon zijn. 'Ik heb nooit gerookt en nooit gedronken', zei hij, 'en ik let goed op dat ik elke avond naar bed ga en de volgende morgen weer opsta.'

Website Kerknieuws ook voor aankondiging activiteiten

De website van Kerknieuws (www.liahona.nl) kan ook worden gebruikt om activiteiten in ringen, wijken of gemeenten aan te kondigen. Weliswaar wordt met een aankondiging op internet niet iedereen bereikt, maar de informatie kan op deze wijze veel korter van tevoren nog worden verspreid dan in gedrukte vorm. Wie activiteiten heeft te melden, gelieve die door te geven aan de nieuwsredactie (zie de adressen bovenaan 'Kort nieuws'). □

Wereldwijde viering jongevrouwen

Julie A. Dockstader

Terwijl de wereld het jaar 2000 met vuurwerk en glans viert, wenden mormoonse jongevrouwen hun hart tot de geboorte en het leven van Jezus Christus, ongeveer twee millennia geleden, om 'te allen tijde als getuige van God te staan, in alle dingen en in alle plaatsen' (Mosiah 18:9).

Als getuige van de Heiland staan is het thema van de wereldwijde viering jongevrouwen die dit jaar in de hele kerk wordt gehouden. Hoewel wereldwijde vieringen over het algemeen iedere drie jaar worden gehouden (de laatste was in 1998), vond het algemeen presidium jongevrouwen, met toestemming van het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen, dat de tweeduizendste viering van de geboorte van Jezus Christus een 'prachtige gelegenheid voor jonge mensen was om aan de Heiland te denken', zegt Margaret D. Nadauld, algemeen presidente jongevrouwen.

'Dat was de impuls om een wereldwijde viering te organiseren', zegt ze verder, waaraan ze toevoegt dat het thema 'Als getuige staan', een onderdeel van het reguliere thema van de jongevrouwen is, dat wekelijks door de jongevrouwen wordt opgezegd. Zuster Nadauld en haar raadgeefsters, Carol B. Thomas en Sharon G. Larsen, spraken met *Church News* over de wereldwijde viering dit jaar en de mogelijke invloed ervan in het leven van jonge mensen. Het presidium gaf uiting aan hun enthousiasme over iets dat dit jaar anders is dan de voorgaande vieringen – een officiële lofzang als ondersteuning van het thema. 'Ik weet dat mijn Verlosser leeft' (lofzang 92) is niet alleen onderdeel van de bijeenkomsten en activiteiten van de jongevrouwen, maar is ook het middelpunt van de wereldwijde hoofdactiviteit – een muzikaal eerbetoon aan het leven en de zending van de Heiland – dat op of omstreeks 29 november op ring- of districtsniveau zal worden gehouden. Dit muzikale eerbetoon aan het leven van de Heiland kan verhalen, vertellingen of demonstraties over het thema omvatten. Het slot van de avond is een gecombineerd koor van jongevrouwen uit ring of district dat een vertolking van 'Ik weet dat mijn Verlosser leeft' zal laten horen (Zie *Liahona*, juni 2000, blz. 43–45). De hoofdactiviteit in november moet de avond 'Uitmuntende jongevrouwen' van dit jaar vervangen of ermee in combinatie worden georganiseerd. □

FOTOGRAAF: MATTHEW REIER

De jongevrouwen zullen veel aan dit jaar van viering hebben, zegt Margaret D. Nadauld.

Met toestemming overgenomen uit Church News, *22 januari 2000.*

Zo kwamen we bij de ringconferentie

Jaren geleden waren mijn vriendin en ik onderzoekers in de wijk Amsterdam. Op een dag werd er aangekondigd dat er een ringconferentie zou zijn in Hilversum. Wij wilden daar graag naar toe gaan. Op de bewuste zondagochtend stapten we in de trein naar Hilversum. Pas toen we op het perron in Hilversum stonden, drong het tot ons door dat we niet wisten wáár de ringconferentie gehouden zou worden. We zochten tevergeefs naar een stadsplattegrond en naar behulpzame voorbijgangers, maar die waren er niet zo vroeg op de zondagochtend. Wat lacherig en hulpeloos vroegen we ons af: wat nu?

Op dat moment zagen we een auto voorbij rijden met een grote sticker op de achterruit: *Geluk is gezinsavond*. Tegelijk riepen we uit: 'Daar moeten we achteraan!'. We begonnen te hollen. Maar natuurlijk ging de auto sneller dan wij, dus raakte hij al gauw uit het zicht. Maar hij had ons wel op het goede spoor gezet. We liepen op goed geluk nog even door, en kwamen uiteindelijk bij een kruising.

Recht vóór ons zagen we een groot gebouw. Het zag eruit als een conferentiecentrum met veel auto's ervoor en veel mensen, allemaal op z'n zondags gekleed. Rechts van ons zagen we nog een groot gebouw, dat er ook uitzag als een conferentiecentrum met veel auto's ervoor en veel mensen, allemaal op z'n zondags gekleed. We keken recht vóór ons naar de menigte, we keken rechts van ons naar die menigte en zeiden alweer tegelijk: 'Daar moeten we zijn!'. We liepen op de menigte rechts van ons af, en inderdaad, deze mensen waren heiligen der laatste dagen en dit gebouw was de plek van de ringconferentie.

Zo op het oog waren de beide groepen mensen identiek: allebei keurig gekleed bij een conferentiecentrum. Maar 'onze' groep: de leden van de kerk, had iets, een bepaalde uitstraling, iets dat wij meteen associeerden met heiligen der laatste dagen. Ik ben ervan overtuigd dat dat 'iets' de uitstraling van de Heilige Geest is. Ik heb het ook ervaren bij het bezoeken van andere wijken of gemeenten, binnen Nederland of daar buiten. Je voelt er iets goeds, vertrouwds en plezierigs, waardoor je je thuis voelt. Ik ben dankbaar voor de uitstraling van de Heilige Geest en voor het gevoel 'thuis te zijn'. Zeker die bewuste zondagochtend hadden mijn vriendin en ik reden om daar dankbaar voor te zijn, omdat we toch de plaats van de ringconferentie gevonden hadden. □

Yvonne Brandenburg

Onze dochter wist de oplossing

Het is ongeveer een jaar geleden dat ons gezin was uitgenodigd op een talentenavond van de gemeente Nijmegen. Een bijna jaarlijks terugkerend evenement dat altijd heel gezellig was, dus opgewekt gingen we op die zonnige dag in juni op pad. Het mooie weer had veel mensen ertoe gebracht erop uit te gaan, maar ondanks het drukke verkeer schoten we goed op. Totdat we, tussen Arnhem en Nijmegen, in een file belandden. Met het doel al haast in zicht gingen we opeens niet meer vooruit. Het wachten was al niet leuk, maar tot onze schrik kwam er plotseling stoom onder de motorkap vandaan. Door het stilstaan was de motor te heet geworden, en de ventilator was kennelijk niet automatisch aan gegaan. Wat nu? Voordat we wat hadden kunnen doen, stroomde een golf hete, groene vloeistof over het wegdek. Het was nu helemaal wel duidelijk dat het mis was.

Konden we de Wegenwacht maar waarschuwen, dan konden we misschien nog verder. Maar we hadden geen telefoon in de auto, en nergens was een plek te bekennen waar we op dat moment konden bellen. Er kwamen wel politiemensen langs, maar die hadden het kennelijk te druk met het ongeluk dat verderop moest zijn gebeurd.

Na verloop van tijd kwam er weer beweging in de lange rij auto's; honderden dagjesmensen reden ons vrolijk lachend voorbij, maar niemand scheen op het idee te komen om hulp aan te bieden.

Wat moesten we doen? Eigenlijk wisten we het wel, maar het was onze toen negenjarige dochter die het zei: 'Moeten we niet bidden?' Natuurlijk moesten we dat – waarom hadden we dat niet eerder gedaan? Maar 'het is

nooit te laat om iets goed te doen' (Noors spreekwoord), dus we gingen in gebed, en al gauw bleek hoe snel onze gebeden verhoord kunnen worden: nauwelijks vijf minuten later stopte er een politieman bij onze auto, en nog geen tien minuten na ons gebed was er iemand van de Wegenwacht.

Met een noodvoorziening konden we doorrijden, en zo kwamen we (beter laat dan nooit) toch nog in Nijmegen.

Onze hemelse Vader kan onze gebeden op verschillende manieren beantwoorden, maar Hij zal altijd luisteren wanneer we zijn hulp vragen.

Hij repareert misschien geen voertuigen als er mensen zijn die dat kunnen doen, maar Hij stuurt mensen die ons probleem op kunnen lossen op ons pad. □

Frans Heijdemann

Deze rubriek met persoonlijke ervaringen kan maandelijks blijven verschijnen als er regelmatig lezers zijn die een brief of e-mail met hun verhaal insturen. Indien dat gewenst wordt, kan uw ervaring zonder vermelding van uw naam worden gepubliceerd; de herkomst van het verhaal dient echter wel bij de nieuwsredacteur bekend te zijn.

Ervoor zorgen dat andere geloofsrichtingen begrijpen wat zendingswerk is

De geestelijke plicht om van Jezus Christus en zijn evangelie te getuigen is de stuwende kracht achter het zendingswerk van de kerk. Dat is de vooronderstelling van een diepgaand hoofdstuk dat door ouderling Dallin H. Oaks van het Quorum der Twaalf Apostelen en ouderling Lance B. Wickman van de Zeventig is geschreven als onderdeel van het boek *Sharing the Book: Religious Perspectives on the Rights and Wrongs of Mission,* beschreven als een 'wereldwijde studie van evangelisatie, bekeringsijver en mensenrechten', dat door Orbis Books in New York wordt uitgegeven.

Het hoofdstuk van 29 bladzijden geeft informatie over het zendingswerk van de kerk aan mensen die geen heiligen der laatste dagen zijn. Met momenteel meer dan 60 duizend zendelingen in het veld, heeft de kerk het grootste programma op het gebied van zendingswerk ter wereld. Hoewel het artikel een persoonlijke bijdrage van de auteurs is en geen officieel document van de kerk, geeft het wel veel inzicht in zendingswerk.

'In sommige [godsdiensten] heerst een gevoel dat de tolerantie ten opzichte van anderen, die door de gulden regel wordt vereist, een beperking van het zendingswerk inhoudt', schrijven de auteurs. 'Mormonen hebben daarentegen zoveel waardering voor de boodschap van het evangelie en hun opdracht om die aan de hele wereld te verkondigen, dat de gulden regel hen er niet van weerhoudt om tot leden van andere geloofsrichtingen te getuigen. Zij worden gedreven door de motivatie en het plichtsgevoel om anderen erin te laten delen.'

Mormonen leggen zich op dit gebied echter wel een aantal beperkingen op, waaronder een 'diepgaand respect voor keuzevrijheid – het recht van ieder mens om te kiezen wat hij of zij wil geloven en praktiseren. Een tweede beperking is de wet, het gehoorzamen daarvan is een fundamenteel beginsel van de mormoonse kerk. (...) In de loop der jaren hebben mormoonse zendelingen en hun leiders veel ervaring opgedaan met verscheidene spanningsvelden tussen wettelijke bepalingen en geestelijke getuigenissen. 'De fundamentele houding van de mormonen ten opzichte van andere geloofsrichtingen is gebaseerd op respect, liefde en een verlangen om anderen in hun kostbaarste bezit te laten delen. Heiligen der laatste dagen zijn er niet op uit om anderen van hun kerk los te rukken, maar om toe te voegen aan hun kennis, geluk en gemoedsrust. De kerk verklaart orthodox, katholiek noch protestant te zijn, maar de *herstelde* kerk van Jezus Christus, met de boodschap die eerst aan de geestkinderen van God in een voorsterfelijk bestaan was gegeven, waarin het doel van het aardse leven wordt uitgelegd en waarin belangrijke waarheden over de toekomstige eeuwigheden worden geopenbaard. (...) Heiligen der laatste dagen hebben de gewetensvolle drang om hun evangelieboodschap aan de hele wereld te verkondigen.'

De kerk is hard gegroeid. Er waren 16 865 leden in 1840, 51 839 in 1850, 283 765 in 1900 en 1 111 314 in 1950. In 1990 was het ledental 7 761 179. 'De groei van de kerk is sinds 1860 nooit lager dan ongeveer dertig procent per

decennium geweest. In sommige decennia is de groei groter dan veertig procent geweest en sinds 1950 is de groei in ieder decennium tot ruim vijftig procent toegenomen.'

De auteurs leggen dat als volgt uit: 'Mormoonse zendelingen wonen onder de mensen en leren hun taal en cultuur. Zij leren van het land en de bevolking houden, soms zelfs zoveel dat hun gevoelens bijna het niveau van de liefde voor hun eigen land bereiken. Deze gevoelens worden aan het eind van hun zending mee naar huis genomen.' Heiligen der laatste dagen zijn getrouwe burgers die de wet naleven, en zij geloven 'de wet te moeten gehoorzamen, eerbiedigen en hooghouden'. Hoewel ze geloven in de woorden 'geeft dan de keizer wat des keizers is', geloven ze ook dat regeringen de taak hebben om onderscheid te maken tussen 'wat des keizers is' en 'wat Gods is', waardoor godsdienstvrijheid moet worden gegarandeerd. 'De kerk gelooft dat het de wettelijke macht van regeringen te boven gaat om lidmaatschap in een bepaalde kerk te verplichten en in andere te verbieden. (...) Mormonen geloven intens dat het een van de fundamentele taken van de regering is om gelijkheid onder alle mensen te behouden op het gebied van godsdienst en gewetensvragen.'

Over andere godsdiensten zeggen de auteurs: 'Iedere kerk moet gerespecteerd worden in de wettige uitvoering van haar beginselen. Daarnaast is er een dringende behoefte om in de huidige wereld samen te werken.' Hoewel de kerk niet 'deelneemt aan oecumenisch beraad om leerstellingen van verschillende geloofsrichtingen samen te smelten,' is zij wel bereid om 'samen te werken aan nuttige projecten op het gebied van algemeen belang.'

De auteurs besluiten met het bewijs dat de boodschap van de kerk 'te vinden is in het leven van de leden en in het getuigenis van de Geest. Hun uitnodiging aan de hele wereld luidt: "Kom en zie".' □

Met toestemming overgenomen uit Church News, *22 januari 2000.*

FOTOGRAAF: JOHN HART, MET DANK AAN *CHURCH NEWS*

Als voorbeeld van de meer dan 60 duizend voltijdzendelingen van de kerk ziet u hier ouderling Baatarjau Javkhlan uit Ulaanbaatar (Mongolië), en ouderling Nicholas Murphy uit Sydney (Australië), die in het zendingsgebied Salt Lake City South werkzaam zijn.

Leden in Japan propageren tijd voor het gezin

Het Japanse ministerie van onderwijs heeft onlangs in het hele land een gezinsgerichte beweging in het leven geroepen. Om gezinnen te helpen bij het omgaan met gezinsproblemen, moedigt de regering de bevolking aan om een keer per maand een 'gezinsdag' te organiseren.

De leden van de kerk in Japan, die door de wekelijkse gezinsavond veel goede ervaringen hebben gehad en zijn gezegend, gaven gehoor aan deze nationale oproep door een comité voor het gezin op te richten om ruchtbaarheid aan de mormoonse beginselen met betrekking tot het gezin te geven.

Het comité, vertegenwoordigd door onder andere ouderling Lee W. Farnsworth en zuster Gayle S. Farnsworth die in Japan op zending zijn; Kent Derricot, een bekend artiest; Yasuo Gotou, president van de ring Nagoya (Japan); en David F. Evans, president van het zendingsgebied Nagoya (Japan), sprak met Shinichiro Ono, vice-gouverneur van de prefectuur Gifu, over de nieuwe organisatie. De heer Ono kreeg een exemplaar van het *Hulpboek voor de gezinsavond* en een videoband waarop broeder Derricot en drie Japanse leden laten zien hoe een gezinsavond gehouden wordt.

Hun gesprek was succesvol, en broeder Derricot werd later uitgenodigd om tijdens een jeugdconferentie in de prefectuur Gifu te spreken, die door de regering van de prefectuur werd gesponsord. Hij werd ook uitgenodigd om de burgemeester en andere functionarissen van de stad Kakamigahara te bezoeken. □

Met toestemming overgenomen uit Church News, *22 januari 2000.*

Ouderling Maxwell spreekt tijdens een haardvuuravond van de kerkelijke onderwijsinstellingen

Leden van de kerk moeten binnen hun invloedssfeer het voorbeeld van Jezus navolgen en als mentor en begeleider anderen helpen, zei ouderling Neal A. Maxwell van het Quorum der Twaalf Apostelen. 'Is het niet interessant om te weten dat Jezus altijd complimenten gaf?' vroeg hij. 'Veel vaker kunnen we anderen een "lofgewaad" geven! (Jesaja 61:3.) Broeders en zusters, er zijn zoveel mensen die dergelijke kleding niet in hun kast hebben hangen. (...) Zij hunkeren naar wat erkenning. En ondertussen hebben wij allemaal veel meer kansen om verdiende complimenten te geven dan we ooit zelf gebruiken!'

Tijdens een haardvuuravond van de kerkelijke onderwijsinstellingen sprak ouderling Maxwell ruim 20 duizend jonge volwassenen in het Marriott Center aan de BYU toe. Duizenden anderen, in Amerika en Europa, luisterden via de satelliet live naar de haardvuuravond. De uitzending, die in 22 talen is vertaald, zal ook op video beschikbaar komen voor cursisten van het instituut op veel andere plaatsen in de wereld.

Tijdens zijn toespraak zei ouderling Maxwell dat de jonge volwassenen zich met de Schriften moeten vereenzelvigen. 'Hij die de grote Verlosser was, was volledig bevoegd om dat te worden, omdat Hij de grote Navolger was en is!' zei hij. 'Wij moeten derhalve Hem navolgen.'

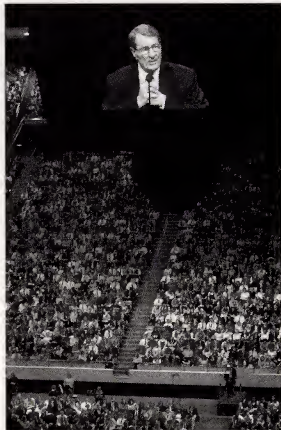
Ouderling Maxwell zei dat de leden van de kerk op vele manieren van Christus kunnen getuigen. Hij concentreerde zich echter op Christus als mentor en begeleider van zijn discipelen en volgelingen.

'Een ieder van ons wordt van tijd tot tijd begeleidt, en heeft de kans om anderen te begeleiden', zei hij. In de Schriften staat dat Jezus anderen aanmoedigde en inzicht verschafte door middel van gewetensvragen, verdiende en oprechte complimenten en hier en daar verbeteringen.

'Begeleiding is een hoopvolle toepassing', legde hij uit.

Ouderling Maxwell bood de jonge volwassenen verscheidene leerzame grondbeginselen:

- In tijden van duisternis is er een verschil tussen voorbijgaande, plaatselijke bewolking en algehele duisternis.
- Tekens die niet door een rechtschapen leven en de voortdurende invloed van de Heilige Geest worden ondersteund, hebben weinig waarde.
- Zuivere naastenliefde komt het best tot uitdrukking als die persoonlijk en rustig wordt geuit, en als het geen rituele uitdrukking van een opdracht is.
- Verwar een populaire vloed nooit met de zee zelf.
- Neem je vast voor in welke richting je zult gaan – naar de Heer – en laat de wereld haar gang gaan.
- We kunnen niet verwachten in een tijd te leven dat het hart van de mens het zal begeven, zonder dat de getrouwen daar weinig van zullen merken.
- Hoewel ons uitzicht op de eeuwigheid redelijk duidelijk is, kan ons uitzicht op de moeilijke kilometer die voor ons ligt, overschaduwd worden.

FOTOGRAAF: STUART JOHNSON, MET DANK AAN *CHURCH NEWS*

Ouderling Maxwell adviseert jonge volwassenen om vreugde te verspreiden door als begeleider van hun vrienden en kennissen te fungeren.

- We kunnen niet verwachten de wereld te overwinnen als we ons teveel van de beproevingen en moeilijkheden erin isoleren.
- Ouderling Mark E. Petersen (1900–1984) van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft gewaarschuwd dat 'ophemeling onze ondergang kan zijn'.

Ouderling Maxwell eindigde met een emotionele blijk van waardering voor een vriend die hij in Okinawa had ontmoet. De jongeman, een mentor en begeleider voor velen, was tijdens de oorlog gestorven. Jaren later herinnert ouderling Maxwell zich de goede invloed van deze jongeman nog steeds. □

Met toestemming overgenomen uit Church News, 12 *februari* 2000.

President Hinckley bezoekt de heiligen in Oceanië

Het bezoek van president Gordon B. Hinckley aan Hawaii voor de inwijding van de Kona-tempel was het begin van een tiendaagse reis van 37 duizend kilometer door Oceanië. Tijdens die reis heeft hij leden van de kerk toegesproken en heeft hij met nationale en plaatselijke overheidsdienaars in verschillende landen kennisgemaakt. Hij werd tijdens zijn reis vergezeld door zijn vrouw Marjorie, en door president Boyd K. Packer, waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen, en diens vrouw Donna.

Vanuit Hawaii reisden ze naar Tarawa (Kiribati); Cairns (Queensland) in Australië; Jakarta en Bali (Indonesië); Singapore en Guam. Tijdens de hele reis heeft de groep van president Hinckley meer dan 26 duizend leden van de kerk ontmoet. 20 533 in Hawaii; 1500 op het vliegveld in Tarawara; 625 tijdens een haardvuuravond in Cairns; 1800 tijdens een haardvuuravond in Jakarta; zes op het vliegveld in Bali; 1450 tijdens een haardvuuravond in Singapore; en 684 tijdens een haardvuuravond in Guam, en een aantal heiligen in Saipan die via een telefoonverbinding aan die haardvuuravond deelnamen.

Laie (Hawaii)

President Hinckley zei dat het 150 jaar geleden was dat de eerste zendelingen het herstelde evangelie naar 'deze prachtige eilanden' brachten. Hij gaf de leden in Hawaii een compliment voor hun getrouwheid en riep hen op om naar een hoger niveau van rechtschapenheid en dienstbetoon te streven. Hij sprak de leden toe die op 22 en 23 januari de twee regionale bijeenkomsten in Laie bijwoonden.

'Het is nu tijd om het te vieren', zei president Hinckley tijdens de eerste regionale bijeenkomst. 'Het is tijd om dank te zeggen. Het is tijd om de Heer te loven. Het is tijd om vooruitgang te maken en veranderingen in ons leven aan te brengen zodat we in overeenstemming met het evangelie en als heiligen der laatste dagen zullen leven. (…) 'Begeef u op een hoger peil,' voegde hij daar aan toe, 'met opgeheven hoofd, met geloof in uzelf en met het doel om iets goeds in de wereld tot stand te brengen. Dat kunt u. Dat hebt u laten zien. Ga daar mee door.'

Als waarschuwing tegen de strijd die het kwaad tegen de kerk en tegen individuele heiligen der laatste dagen voert, moedigde president Hinckley de leden aan om er door middel van gebed tegen te vechten. 'Er is op aarde geen macht als die van het gebed', zei hij.

Hij riep de leden op om van het zendingswerk een prioriteit te maken en daar harder aan te werken. 'Ik denk aan onze aanwezigheid hier in de laatste 150 jaar', zei hij. 'We zouden in Hawaii twee keer zoveel leden moeten hebben. Daar ben ik van overtuigd.' Hij wees erop dat het percentage leden in Hawaii nog hetzelfde is als een eeuw geleden. Hij zei: 'Als we getrouwer zouden zijn, zouden we op deze prachtige eilanden meer mensen tot de kerk kunnen brengen, en dat is ook onze taak. Ik denk dat de Heer erg tevreden zou zijn als een ieder van ons op onze knieën zou gaan en Hem om hulp zou vragen om iemand tot de kerk te brengen. En als dat gebeurt, moeten we die mensen net zolang begeleiden totdat zij vaste wortels in het evangelie hebben.

Tijdens de tweede regionale bijeenkomst op 23 januari moedigde president Hinckley de leden aan om het tempelwerk in de Laie-tempel op peil te houden nu er een nieuwe tempel in Kona is. 'Zorg ervoor dat het net zo druk blijft, of nog drukker wordt', zei hij. 'Iedere keer dat u naar de tempel gaat, zult u een beter mens worden. Dat beloof ik.'

Tenslotte moedigde hij de leden aan om hun geloof te behouden. 'Wees getrouw; blijf eerlijk, in goede en slechte tijden; wees getrouw, in rijkdom en armoede; wees getrouw, of u nu jong of oud bent; wees getrouw. (…) Wat is het heerlijk en prachtig om nederige, goede mensen te zien die door dik en dun hun geloof behouden, in voor- en tegenspoed.

Kiribati

Bij een tussenlanding op het vliegveld Bonrike in Tarawa (Kiribati), om brandstof bij te tanken, waren er ongeveer 1.500 leden om president Hinckley en zijn gezelschap te verwelkomen. Onder de aanwezigen bevond zich Kaiaotika Teeke, minister van milieu en sociale zaken in Kiribati, die de president van zijn land vertegenwoordigde. Minister Teeke, wiens broer een van de eerste zendelingen in Kiribati was, bedankte de kerk voor de invloed van de middelbare school Moroni, voor recente humanitaire hulp en voor het voortdurende dienstbetoon van de leden.

De reactie van de leden in Tarawa op het korte bezoek van president Hinckley was vreugdevol, en kenmerkend voor de reacties van de heiligen in soortgelijke afgelegen gebieden als de profeet van de Heer op

bezoek komt. De leden zongen 'Komt, hoort naar eens profeten stem' (lofzang 21) en 'O, vast als een rotssteen' (lofzang 53).

President Hinckley bedankte vervolgens de leden voor het feit dat er zoveel mensen naar het vliegveld waren gekomen. 'Ik ben net als veel andere mensen nog nooit in Kiribati geweest' zei hij. 'Maar wat is het fijn om u te zien en uw geest te voelen – uw enorme liefde voor de Heer, uw grote liefde voor de profeet Joseph Smith, en uw enorme liefde voor de kerk waarvan u in zulke groten getale lid bent geworden.'

Hij herinnerde hen eraan dat zij lid van de grote familie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen zijn en dat 'ze daar altijd bij zullen horen als ze hun geloof zullen behouden.' Toen sprak hij een zegen van de Heer over hen uit, volgens hun getrouwheid.

Levita Lamese, president van de ring Tarawa (Kiribati) en directeur van de middelbare school Moroni, zat met zijn gezicht naar de aanwezige heiligen toe. Velen 'huilden, overweldigd door de aanwezigheid van de profeet van God', zei hij. 'Tranen liepen over hun wangen toen zij luisterden naar de boodschap van de profeet en naar de zegen die hij over hen uitsprak. Ze voelden de Geest van de Heer.'

Australië

Op 26 januari waren ongeveer 625 leden en belangstellenden in de stad Cairns, in de noordoostelijke hoek van Australië, bijeengekomen om naar president Hinckley te luisteren, die hen aanmoedigde om als 'zaad' en als 'jonge wortels die hier opkomen en pionieren' ervoor te zorgen dat de kerk 'in dit gedeelte van Australië zal groeien'.

Hij merkte op dat de leden in Cairns, Thursday Island en Townsville minder ver naar de tempel hoeven te reizen zodra de tempel in Brisbane (Australië) af is. 'Neem deel aan de wonderbaarlijke zegeningen die u in dat heilig huis van God zult kunnen ontvangen', zei president Hinckley.

In Tarawa (Kiribati) schudt president Gordon B. Hinckley de hand van leden en anderen die hem op het vliegveld kwamen begroeten.

Drie huidige of voormalige overheidsdienaren woonden de bijeenkomst bij: Warren Pitt uit Mulgrave; Dr. Lesley Clark uit Barron River; en mevrouw Naomi Wilson, uit Mulgrave.

Indonesië

Op 27 januari bezocht president Hinckley de Indonesische president Abdurrahman Wahid, die president Hinckley al eerder had uitgenodigd om in zijn paleis op bezoek te komen. De twee hadden elkaar in 1999 voor het eerst ontmoet, toen de Indonesische leider Salt Lake City bezocht. Tijdens een diner in het paleis in Jakarta vertelde president Wahid president Hinckley over Indonesië en zijn hoop en verwachtingen voor het land.

De volgende dag was er een haardvuuravond waar 1800 leden van de kerk, de grootste bijeenkomst van leden ooit in Indonesië, naar de woorden van de profeet kwamen luisteren. Volgens president Subandriyo, president van het zendingsgebied Jakarta, was dit de eerste keer dat een profeet en president van de kerk in Indonesië de heiligen heeft toegesproken.

President Hinckley sprak zijn dank uit voor het feit dat sommige mensen zo'n grote afstand hadden moeten afleggen om naar Jakarta te komen. 'Sommigen van u hebben grote afstanden afgelegd om hier te komen. U hebt 18 uur in een bus gezeten. (...) Het valt me mee dat u nog wakker bent.'

Hij sprak zijn bewondering uit voor president Subandriyo, en beschreef hem als 'een man met een grote glimlach', die in 1977 als zendeling werkzaam was en wiens vrouw ook op zending is geweest. 'We moeten met iemand trouwen die lid van de kerk is', zei president Hinckley. 'Ons leven zal gelukkiger zijn als we met een lid van de kerk trouwen, omdat we in dezelfde dingen geloven. Dan zullen we niet over leerstellingen of iets dergelijks redetwisten.'

President Hinckley zei dat hij de voorgaande avond bij president Wahid had gegeten. 'Ik ben van mening dat hij een goed mens is. Ik geloof dat hij zijn uiterste best doet om iets van dit geweldige land te maken. Broeders en zusters, ik hoop dat u hem in uw gebed zult gedenken. Als u op uw knieën gaat, vraag de Heer dan om

President Hinckley spreekt op het vliegveld in Tarawa.

hem te zegenen, dat dit geweldige land de problemen uit het verleden kan overwinnen en opgewekt aan een nieuw tijdperk kan beginnen.'

Hij sprak over zijn bezoek aan Jakarta jaren geleden, toen er nog maar weinig leden waren. 'Broeders en zusters, laten we aan de groei van de kerk werken', sprak hij aanmoedigend. 'Laten we het evangelie naleven. Laat het een licht in uw leven zijn. Laat het van uw gezicht afstralen. Laat het door ons gedrag duidelijk blijken. Laten we onze kinderen met liefde voor de Heer opvoeden.'

FOTO MET DANK AAN CHURCH NEWS

President Gordon B. Hinckley bezoekt de Indonesische president Abdurrahman Wahid in zijn paleis in Jakarta.

Singapore

Het bezoek aan Singapore, waar hij 1450 leden toesprak, was vooral voor president Hinckley belangrijk. Hij vertelde dat het Eerste Presidium hem in 1960 verantwoordelijk stelde voor het werk van de kerk in Azië. Toen hij later Singapore bezocht, ontdekte hij onder de miljoenen inwoners slechts vier Amerikaanse leden.

Hij zei: 'Wie had ooit durven dromen dat deze zaal vanavond gevuld zou zijn met heiligen der laatste dagen die in deze geweldige samenleving wonen en die uit Maleisië hier naartoe zijn gekomen. Broeders en zusters, u bent een antwoord op gebed. (...) Ik heb over dit gedeelte van de wereld gebeden. Ik heb om dit gedeelte van de wereld gehuild. Ik heb met de Heer over dit gedeelte van de wereld gesproken. Ik geloof dat de Heer mijn gebeden heeft gehoord en beantwoord. (...) Wat ik heb gezien en ervaren, de wonderen waarvan ik getuige ben geweest, zijn zonder meer geweldig.'

Hij complimenteerde de heiligen voor hun inspanningen om naar de Hongkong-tempel te gaan en van die geweldige gelegenheid gebruik te maken. Vervolgens moedigde hij hen aan 'om te werken aan de groei van de kerk in dit gebied en aan de getrouwheid van de leden, zodat we op een dag een tempel van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Singapore zullen hebben.'

De aanwezigen op de haardvuuravond in Jakarta (Indonesië) staan op. Er waren ongeveer 1800 mensen aanwezig.

Guam

In Guam werd president Hinckley officieel welkom geheten door gouverneur Carl Gutierrez, de regeringswoordvoerder Tony Unpingco, en de senatoren John Salas en Frank Aguon. Tijdens zijn bezoek kwamen ongeveer 700 leden naar president Hinckley luisteren, en een groep in Saipan luisterde via een telefoonverbinding naar de bijeenkomst.

President Hinckley sprak over zijn bezoek aan het eiland ongeveer 35 jaar geleden met president Hugh B. Brown (1883–1975), die toen eerste raadgever in het Eerste Presidium was, en dat er toen maar 15 mensen waren. 'Het is inspirerend om vanavond zoveel mensen te zien', zei hij. 'Moge u het werk in dit gedeelte van de wereld zien groeien, zodat we op een dag geen duizend, maar wel tienduizend leden in dit gedeelte van het koninkrijk van de Heer zullen hebben.'

V. Ben Roberto, president van de gemeente Koror Topside, in het zen-

dingsgebied Guam, is gouverneur van de staat Angaur, in de republiek Palau. Hij zei dat de bijeenkomst hem ertoe had gebracht om 'nog beter het evangelie van Jezus Christus te gaan naleven, de kwaliteit van het bestaan zowel geestelijk als materieel te verbeteren en, wat nog belangrijker is, mijn gezin met liefde te leiden.'

Francis Moylan, president van de gemeente Dededo, in het district Guam, noemde de kans om naar president Hinckley te luisteren 'een droom die uitkomt'.

Aan deze dag zal volgens hem nog vaak worden gedacht, omdat de president van de kerk de tijd had genomen om de leden in Guam te bezoeken. 'Het was een grote eer om in de tegenwoordigheid van deze nederige, liefdevolle man te zijn.' □

Gedeelten uit het artikel over de reis van president Hinckley door Oceanië, zijn met toestemming overgenomen uit Church News, *29 januari, 5 februari en 12 februari 2000.*

Extra ideeën voor de participatieperiode, juni 2000

De volgende ideeën voor de participatieperiode zijn een aanvulling op de participatieperiode in de Liahona *van juni 2000. Voor de les, de instructies en de activiteit die overeenkomen met deze ideeën, raadpleegt u 'Een van de grootste gaven van God' op bladzijde 6–7 van* De Kindervriend *in deze uitgave.*

1. Zet op het bord een aantal taken van de Heilige Geest (troosten, waarschuwen, getuigen, influisteren het goede te doen, beschermen enzovoorts) en bespreek die in het kort. Vraag van tevoren vier of vijf volwassenen om een van de volgende verhalen te vertellen (of een eigen ervaring). Laat de vertellers op verschillende plaatsen in het lokaal zitten, deel de klas op in groepen en laat de kinderen van de ene naar de andere verteller gaan om ieder verhaal te horen. Als ze van de ene naar de andere verteller gaan, zing dan 'De Heilige Geest' (*Kinderliedjes*, blz. 56). Zeg tegen de kinderen dat ze goed naar ieder verhaal moeten luisteren om te ontdekken wat de Heilige Geest in iedere situatie deed. Mogelijke verhalen: troosten – 'Nooit alleen', *De Kinderster*, november 1999, blz. 10–12; waarschuwen – 'Blijf staan!' *De Kinderster*, november 1999, blz. 16; getuigen – 'Ouderling Henry B. Eyring', *De Kinderster*, februari 1998, blz. 2–3; beschermen – 'Het eten zegenen', *De Kinderster*, juni 1999, blz. 14–16; influisteren het goede te doen – 'De beer van Bram', *De Kinderster*, april 1999, blz. 6–7; helpen bij het nemen van goede beslissingen – 'Janaina da Silva Santos uit Rio de Janeiro (Brazilië)', *De Kinderster*, december 1998, blz. 14–16. Nadat ze alle verhalen hebben gehoord, laat ze dan in klassikaal verband vertellen wat ze van ieder verhaal hebben geleerd. Help hen bij het vaststellen van de verschillende manieren waarop de Heilige Geest een zegen in ons leven kan zijn. Moedig hen aan om thuis over de verhalen te vertellen en wat ze over de Heilige Geest hebben geleerd.

2. Zing verschillende liederen of lofzangen over de Heilige Geest. Laat de kinderen na ieder lied vaststellen wie erin genoemd wordt. Bespreek wat we uit ieder lied over de Heilige Geest kunnen leren en wat Hij voor ons doet. Laat de kinderen de titels van de liederen en hun reacties op een blaadje of op het bord zetten. Moedig hen dan aan om er thuis over te vertellen.

3. Voor aanvullende hulpmiddelen zie 'Mijn vrede geef Ik u', *De Kindervriend*, juni 2000, blz. 8–10; 'Vrede, hoop en leiding', *Liahona*, januari 2000, blz. 79–82; 'Tel je zegeningen', *De Kinderster*, november 1999, blz. 4–5; 'De geestelijke kracht van onze doop, *De Ster*, juli 1999, blz. 108–110. □

In het zendingsveld

■ BELGIË

Bubi en Ans Oppermann / Marlies 't Hoen
Mission belge de Bruxelles
87, Blvd. Brand Whitlock,
B-1200 Brussel

■ DUITSLAND

Robin Feith
Deutschland-Mission Düsseldorf
Mörsenbroicher Weg 184 a,
D-40470 Düsseldorf

Jeannette Kleijweg
Deutschland-Mission München
Lommelstrasse 7,
D-81479 München

Adriana Jacoba van Biemen-Davidse
Frankfurt-tempel
Talstrasse 10, Postfach 1440,
D-61381 Friedrichsdorf

■ ENGELAND

Justin Bijkerk / Dagmar Buysse
England Leeds Mission
Technocentre, Station Road,
Horsforth, Leeds, Yorkshire,
LS18 5BJ, Engeland

Sander Uyleman / Thammy Lodders / Jared van Hensen van Uningen
England Manchester Mission
Trafalgar House,
110 Manchester Road,
Altrincham, Cheshire,
WA14 1NU, Engeland

Jim Ruiter
England Birmingham Mission
185 Penns Lane,
Sutton Coldsfield West Midlands,
B76 8JU, Engeland

■ FRANKRIJK

Mirjam Bos
Mission française de Paris
23, rue du Onze Novembre,
F-78110 Le Vesinet

Joey van Boekel
Mission française de Bordeaux
67, rue Furtado,
F-33800 Bordeaux

■ GRIEKENLAND

Michael Stekkinger
Zendingsgebied Athene
Eleftherotrias 9,
Kifissia 14563,
Athene, Griekenland

■ OOSTENRIJK

Petra Verhaegen
Österreich-Mission Wien
Fuerganggasse 4,
A–1190 Wien, Oostenrijk

■ SCHOTLAND

Paddy Panhuyzen / Robert Panhuyzen / Alexander Noot
Scotland Edinburgh Mission
51 Spylaw Road,
Edinburgh EH 10 5BP,
Schotland

■ VENEZUELA

Dennis Blanken
Venezuela Caracas Mission
Apartado 69204,
Caracas 1060-A,
Venezuela

■ VERENIGDE STATEN

Ruben van Impelen
Utah Salt Lake City Mission
2102 South 1300 East,
Suite 102, Salt Lake City,
Utah 84106, USA

Henoch Beijerling
Pennsylvania Harrisburg Mission
3903 Hartzdale Drive 303,
Camp Hill,
PA 17011-7829, USA

Pauline Dee
New York Utica Mission
100 Lomond Ct Utica,
New Hartford,
NY 13413-0220, USA

■ ZUID-AFRIKA

Angelo Leman
South Africa Cape Town Mission
P.O. Box 217,
Howard Place,
7450 Cape Town,
Republiek Zuid-Afrika

■ ZWITSERLAND / FRANKRIJK

Harmjan de Jonge
Mission suisse de Genève
8 Chemin William Barbey,
CH-1292 Chambesy (GE)

Ga je op zending?

Stuur ons dan je naam, zendingsgebied, uit welke wijk of gemeente je komt, wanneer je zending begint, naar welk opleidingsinstituut je gaat – en vooral: een goede pasfoto! Stuur die gegevens naar:

Nieuwsredactie Liahona,
Grovestins 64,
7608 HN Almelo,
Nederland.

Foto's niet met nietjes of paperclips vastmaken! Als je naar een zendingsgebied gaat dat nog niet op deze pagina voorkomt, stuur dan a.u.b. ook het adres van het zendingskantoor.

20986 120 EUROPE WEST AREA (DUTCH)

'WANNEER GIJ ZIJT VOORBEREID (. . .)'

De Heer raadt ons aan ons voor te bereiden op de toekomst, zowel in materieel als geestelijk opzicht: 'Organiseert u, vervaardigt elk noodzakelijk voorwerp' (LV 88:119). Hij zegt ons: 'wanneer gij zijt voorbereid, zult gij niet vrezen' (LV 38:30).

ZELFREDZAAMHEID

Er wordt van ons verwacht dat wij in eerste instantie op onze eigen hulpbronnen vertrouwen. 'Voor ons is zelfredzaamheid een beginsel', heeft president Gordon B. Hinckley opgemerkt. 'En dus sporen we de mensen aan om iets opzij te leggen, vooruit te kijken (. . .) waar mogelijk, (. . .) als appeltje voor de dorst. Catastrofes gebeuren als je het 't minst verwacht: werkloosheid, ziekte, dat soort dingen. Ieder (. . .) moet voor zichzelf doen wat hij kan.' ('"Dit is immers niet in een uithoek geschied"', *De Ster*, januari 1997, blz. 51.)

HOE U ZICH BEREIDT

De kerk geeft zes terreinen aan waarop wij zelfredzaam behoren te worden: opleiding; werk; gezondheid; beheer van middelen; voedselvoorraad; en sociale, emotionele en geestelijke kracht.

Hebben wij een evenwichtige opleiding, bestaande uit zowel geestelijke als wereldlijke kennis, dan kunnen wij verstandige beslissingen nemen en onze medemens beter dienen. Een opleiding verschaft ook toegang tot werkgelegenheid.

Een goede gezondheid is belangrijk om te kunnen voorzien in de behoeften van zowel onszelf als ons gezin. Om gezond te blijven, moeten we het woord van wijsheid gehoorzamen, geregeld lichamelijke oefening hebben, gebruik maken van medische zorg, onszelf en onze woning schoonhouden, en ons onthouden van middelen en praktijken die ons lichaam en onze geest zouden verontreinigen.

Om de middelen die de Heer ons heeft gegeven goed te kunnen beheren, dienen we onze tiende en gaven te betalen. We moeten ook een begroting opstellen om onnodige schulden te vermijden, en we moeten sparen voor de toekomst. We behoren niets te verspillen, ook niet onze tijd.

Er is ons aangeraden om voldoende voedsel, geld en kleding op te slaan om in onze voornaamste behoeften te voorzien. Een goed doel is om een jaarvoorraad van die benodigdheden te hebben. In sommige landen is voedselopslag tegen de wet, en hebben sommige leden geen geld of ruimte voor een jaarvoorraad. In die gevallen doen we wat we kunnen. We bereiden ons voor door te leren de meest noodzakelijke soorten voedsel zelf te produceren en kleding te maken of te repareren.

Joy en Jeff Young hebben geleerd hoe belangrijk het is om goede middelen te hebben toen ze ruim een jaar zonder werk zaten. Joy legt uit: 'In ons huwelijk hebben we geprobeerd de raad van de profeet te volgen om ons voor te bereiden op het onverwachte. We hadden een basisvoedselvoorraad opgebouwd. (. . .) En ik was dankbaar dat ik mijn huishoudelijke vaardigheden had ontwikkeld.'

Joy en Jeff steunden elkaar en vertrouwden bovendien sterk op de Heer. 'Ik ondervond dat het onmogelijk is om geestelijke kracht in voorraad te nemen', zegt Joy. 'Hoewel ik een sterk fundament in het evangelie had, moest ik *dagelijks* bidden en de Schriften lezen om mijn geloof in stand te houden.' ('Surviving Unemployment', *Ensign*, februari 1991, blz. 42, 44.)

We zijn op emotioneel en sociaal gebied beter voorbereid als we een goede band hebben met familie en vrienden. Maar boven alles hebben we de geestelijke kracht nodig die komt als we dagelijks een rechtschapen leven leiden. Onze profeten verzekeren ons dat 'een volk dat voorbereid is door gehoorzaamheid aan Gods geboden niet hoeft te vrezen.' (Brief van het Eerste Presidium, 24 juni 1988.) □

ILLUSTRATOR: JUSTIN KUNZ

Een liefdeswerk

President Gordon B. Hinckley heeft vaak gesproken over het geluk dat gezinnen vinden door het evangelie van Jezus Christus. Maar dat geluk is niet alleen weggelegd voor gezinnen hier op aarde. 'Wat een heerlijke openbaring is het', heeft president Hinckley gezegd, 'om te weten dat we de kans hebben naar het huis des Heren te gaan om ons te laten dopen voor hen die deze heilbrengende verordening niet hebben ondergaan.' ('De profeet aan het woord', *Liahona*, juni 2000, blz. 16.) ✻ In de volgende verhalen vangen we een glimp op van de vreugde van hen die na het ontvangen van de evangelieverordeningen de zegeningen van het evangelie aan hun voorouders aanbieden. Hun werk is waarlijk een liefdeswerk.

De geest van Elia

Marco Antonio Panés Spano

Iets dat jaren geleden gebeurde tijdens een les over het Boek van Mormon heeft een grote verandering in mijn leven gebracht. Onze leerkracht, broeder Fernando Aguilar, vertelde ons iets dat zijn vader, Santiago Aguilar II, overkomen was bij zijn enorme inzet om genealogische gegevens van zijn voorouders te vinden. Hij had al veel namen gevonden en ingezonden voor tempelverordeningen. Maar in een van zijn geslachtslijnen liep hij vast bij zijn grootmoeder. Ondanks vele reizen en voortdurend onderzoek lukte het hem niet om de nodige gegevens van haar te vinden. Maar de Geest gaf hem het gevoel dat het belangrijk was om ernaar te blijven zoeken.

Broeder Fernando Aguilar, die nu part-time coördinator van de kerkelijke onderwijsinstellingen in Chili is, herinnerde zich: 'Op een dag kreeg mijn vader de ingeving om terug te keren naar een dorpje, ongeveer negentig kilometer ten oosten van de stad Osorno — ongeveer vijfhonderd kilometer van zijn woonplaats, Talcahuano — ook al had hij daar onlangs familieleden bezocht en had hij daar al genealogische gegevens gekregen. Hij wist geen reden te bedenken om terug te keren, maar de ingeving liet zich niet terzijde schuiven. Daarom bad hij om leiding en keerde terug naar het dorp. Toen onze familieleden hem zagen, waren ze verbaasd dat hij zo snel weer terug was, en ze verzekerden hem dat ze hem alle genealogische gegevens hadden verstrekt die ze bezaten. Hij legde uit dat hij gewoon het gevoel had gehad dat hij terug moest keren, ook al wist hij niet waarom.

'Mijn vader zocht de hele volgende dag naar aanvullende gegevens, maar vond niets. Na een vermoeiende dag

Op het onbebouwde terrein ontdekte hij een vergeeld, vies vel papier. Het was het huwelijkscertificaat van zijn grootouders.

ILLUSTRATOR: BRIAN CALL

liep hij terug naar de woning van een oom, toen hij het gevoel had dat hij een andere route moest nemen. Mijn vader gaf gehoor aan die ingeving, ook al wist hij niet waarheen hij ging, of waarom. Zijn nieuwe route leidde hem naar een groot, onbebouwd terrein vol vuilnis, en hij had sterk het gevoel dat hij over het pad op het terrein moest lopen.

'Eenmaal op het terrein hield hij plotseling stil en begon om zich heen te kijken, op zoek naar de reden waarom hij zo ver van huis moest zijn. Naar beneden kijkend, zag hij een vergeeld, vies vel papier, wat hij opraapte. Nadat hij het vuil eraf had geschud, herkende hij het als het huwelijkscertificaat van zijn grootouders, waarop tevens de namen en andere familiegegevens stonden die hem ontbraken. Dit certificaat was de sleutel tot het verrichten van tempelwerk voor onze voorouders.'

Toen broeder Aguilar zijn verhaal had afgemaakt, haalde hij het huwelijkscertificaat, dat hij geplastificeerd had, uit zijn zak. Hij liet het rondgaan zodat wij het allemaal konden lezen. Niemand kon wat uitbrengen, want onze emoties waren te hevig.

Toen gaf hij zijn getuigenis en zei dat de geest van Elia het werk van zijn familie was blijven aanmoedigen. Hij zei dat de geest van Elia gegeven wordt aan hen die erom bidden, en dat wij oprecht ernaar moeten streven om hem te verkrijgen.

Sinds die dag heb ik onderzoek gedaan naar mijn voorouders en heb ik de volledige gegevens van enkele generaties voorouders gevonden. Vaak heb ik gevoeld dat de Heilige Geest mij ingevingen gaf bij mijn onderzoek. Mijn ervaringen zijn misschien niet zo dramatisch als die uit de verhalen van broeder Aguilar, maar ik heb ondervonden dat ieder van ons de leiding van de Geest kan krijgen bij het zoeken naar onze voorouders.

Vreugde vinden in het leven

Igor Burceff

In juni 1991 verhuisden mijn vrouw, Alla, onze zoon, Alex en ik uit Wit-Rusland, in de voormalige Sovjetunie, naar Denemarken. Mijn werk als anesthesist gaf mij extra motivatie om mijn Engels te verbeteren, dus schreef ik me in voor een cursus Engels die gegeven werd door twee zendelingzusters uit het zendingsgebied Kopenhagen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

En toen merkte ik dat ik meer wilde leren dan alleen Engels. Ik had pas wat meer over Jezus Christus gehoord toen de Sovjetregering het verbod op godsdienst had opgeheven, in die opmerkelijke periode in de Sovjetgeschiedenis die *glasnost* heet. Maar ik voelde me niet prettig bij de riten van de voornaamste kerk daar, en had verder geen aandacht aan de kwestie besteed.

Maar de zendelingzusters waren heel anders. Hun vriendelijkheid leek mijn hart te verwarmen, en toen ze ons leerden dat 'de mensen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben' (2 Nephi 2:25), werd ik tot in mijn diepste innerlijk geroerd. Ik kon me slechts twee gelegenheden herinneren waarbij ik ooit vreugde had gevoeld: de dag dat ik Alla huwde, en de dag dat Alex werd geboren. Nu kon ik de zendelingzusters letterlijk vreugde zien uitstralen toen zij in het evangelie onderwezen.

De andere zendelingen en de leden met wie Alla en ik kennismaakten, versterkten onze eerste indrukken alleen maar. 'Als zulke geweldige mensen lid van deze kerk zijn,' zei ik tegen Alla, 'dan is dit de ware kerk!'

Alla en ik lieten ons in augustus 1991 dopen. Wij hadden dat warme gevoel in ons hart dat gepaard gaat met de gave van de Heilige Geest. Het had een reinigende uitwerking op ons lichaam en onze ziel, en we dachten dat we niet gelukkiger konden zijn. Maar we hadden het mis. Het was nog maar het begin. Bij elke kerkbijeenkomst kwamen de gevoelens die we bij onze doop hadden weer terug. Wij zijn rustig, geduldig en vriendelijk geworden. Wij proberen het volmaakte voorbeeld van Jezus Christus te volgen, ook al is dat soms erg moeilijk.

In juli 1993 lieten Alla, Alex en ik ons als gezin verzegelen in de Stockholm-tempel. Toen we knielden aan het tempelaltaar, omringd door vrienden, inclusief Reid en Donna Johnson, de president en de mater van de tempel, kwam het warme gevoel dat wij aanvankelijk in ons bekeringsproces gevoeld hadden weer terug. Wij waren als koude, natte, ellendige, verdwaalde poezenjongen

We brachten een week in de tempel door om plaatsvervangend werk te doen, inclusief werk voor Alla's overleden grootouders, en we

Alla en ik lieten ons dopen in augustus 1991, en we dachten dat we niet gelukkiger konden zijn. Maar dat was nog maar het begin. In juli 1993 lieten Alla, Alex en ik ons als gezin verzegelen in de Stockholm-tempel.

geweest; maar in de kerk hadden we onderdak, warmte en voeding gevonden. Het evangelie had ons geholpen om ons bevroren hart open te stellen en onze gesloten ogen open te doen om waarheid en liefde te ontdekken.

ontdekten dat we nog veel werk te doen hadden in de tempel. Het geluk dat wij als lid van de kerk van Christus voelen, heeft zijn hoogtepunt nog niet bereikt. Hoe langer we werkzaam zijn in de kerk, hoeveel gelukkiger we ons lijken te gaan voelen. Het was een onverwachte, fijne verrassing om ware vreugde te leren kennen.

Er is nogal wat tijd overheen gegaan sinds onze bekering, en we hebben veel moeilijkheden doorgemaakt. Maar veel van de kracht die ons door die moeilijkheden heen heeft geholpen, kwam van het voorbeeld van leden van de kerk — leden die ernaar streven om het voorbeeld van Jezus Christus te volgen.

Toen de Heer mijn ogen opendeed

Tayo M. Tuason

Wat een prachtig verhaal, dacht ik toen ik opkeek van mijn Schriften. Ik had in 2 Koningen hoofdstuk 6 over de profeet Elisa gelezen.

Israël was in oorlog met Syrië, en de koning van Syrië stuurde een leger naar de stad Dotan om Elisa gevangen te nemen. Toen Elisa's dienstknecht zag dat Dotan omsingeld was door Syrische troepen, riep hij uit: 'Ach, mijn heer! wat moeten wij doen?' (Vs. 15.)

'Vrees niet,' stelde Elisa hem gerust, 'want zij, die bij ons zijn, zijn talrijker dan zij, die bij hen zijn' (vs. 16). Elisa vroeg de Heer om de ogen van zijn angstige dienstknecht open te doen. In een dramatische scène gingen de geestesogen van de dienstknecht open, en hij zag dat de berg waarop zij stonden 'vol vurige paarden en wagens' was (vs. 17).

Snel markeerde ik de verzen. Ik hield van dit verhaal en bleef eraan denken. In feite hoopte ik dat ik een soortgelijke manifestatie zou krijgen. Ik deed familiehistorisch onderzoek en had al veel moeilijkheden ondervonden bij het verzamelen van informatie. De meeste familieleden wisten niet veel meer van hun voorouders, en veel doop-, huwelijks- en overlijdensregisters waren vernietigd tijdens de bombardementen op de Filipijnen tijdens de Tweede Wereldoorlog.

Maar ik hield vol, verwachtend dat er een of andere grote, dramatische gebeurtenis zou plaatsvinden. Ik had veel verhalen gehoord van mensen die aan hun familiegeschiedenis werkten en tempelwerk verrichtten en daarbij goddelijke hulp hadden ontvangen door dromen of andere heilige ervaringen, en vervolgens de gegevens vonden die zij zochten.

Maar bij het doorzoeken van oude verslagen en bezoeken van begraafplaatsen had ik geen dramatische ervaringen. Ik kreeg geen dromen. Ik kreeg geen bezoek uit de geestenwereld. En toch ging de poort voor mij open. Op een keer liet een andere bezoeker van het plaatselijke centrum voor familiegeschiedenis een microfilm liggen. Toen ik die bekeek, ontdekte ik dat er negentiende-eeuwse volkstellingsverslagen uit mijn geboortestad op stonden. Ik was opgewonden toen ik ontdekte dat de verslagen lijsten van complete gezinnen bevatte met hun geboorte- en overlijdensdatum en hun beroep.

Met behulp van die microfilm was ik wekenlang bezig familierelaties te ontdekken. Uiteindelijk vond ik de gegevens van zes generaties aan mijn vaders kant. Ik was in de wolken en toonde mijn werk aan een van mijn familieleden. 'Je bent maar half zo oud als ik,' riep ze stomverbaasd uit, 'en je weet al meer over mijn grootvader dan ik!'

Maar ik had nog een ander probleem, want ik had weinig gegevens van de voorouders van mijn moeders kant. Haar ouders wonen op een eiland ver naar het zuiden, en ik had geen geld om erheen te gaan.

Toen verraste mijn moeder mij met de aankondiging: 'Je grootvader wil dat iedereen naar hem toegaat voor een reünie.'

'Wanneer?' vroeg ik blij.

'Zo gauw mogelijk.'

Gelukkig konden we aan het geld komen voor onze vliegtickets. Tijdens de reünie was ik in staat om veel gegevens over mijn moeders familie te verzamelen, en ik diende de namen van 86 voorouders in bij de Manila-tempel. Mijn verzameling namen was bescheiden in vergelijking met die van anderen, maar ik was er erg blij mee.

Op eens stralende februariochtend ging ik naar de Manilatempel en liet mij dopen voor de ene voorouder na de andere. Toen ik in de doopvont stond, bleef ik hopen dat ik mijn voorouders zou zien of hun stem zou horen. Ik keerde op de

volgende dagen naar de tempel terug om het werk af te maken, nog steeds in de verwachting dat ik de een of andere spectaculaire ervaring zou krijgen. Ik dacht ook dat ik misschien over mijn voorouders zou dromen. Of misschien zou het hart van mijn familieleden die geen lid waren, verzacht worden en wilden ze meer weten over mijn onderzoek. Misschien zouden ze zich wel bekeren.

Bij het doorzoeken van oude verslagen en bezoeken van begraafplaatsen had ik geen dramatische ervaringen. Ik kreeg geen dromen. Ik kreeg geen bezoek uit de geestenwereld. En toch kreeg ik de kansen die ik nodig had.

Maar dat gebeurde niet. De dagen gingen voorbij op de gebruikelijke manier. Daar was ik niet blij mee, en ik vroeg me af: *Waar blijven de zegeningen van de Heer? Waar blijven de zegeningen die Hij beloofd heeft aan hen die helpen bij het verlossen van de doden?*

Ik ging enkele avonden later weer naar de tempel voor een tempeldienst. Daar keek ik naar de stille wateren van de doopvont. Plotseling besefte ik iets dat ik over het hoofd had gezien: *Was het voorrecht om mij te laten dopen voor mijn ouders op zich niet al een zegening?* Ik dacht aan alle waardevolle verslagen die ik ontdekt had bij mijn onderzoek. *Had de Heer mij niet die kansen gegeven? Was ik niet in staat geweest om meer te bereiken dan ik zelf voor mogelijk hield?*

Toen schoot de tekst uit het Oude Testament mij te binnen. De ogen van Elisa's dienstknecht werden opengedaan en hij zag het leger van de Heer. De Heer deed mijn ogen open en gaf mij begrip van de zegeningen die ik had ontvangen. Toen ik die avond de tempel verliet, had ik alleen maar een gevoel van dankbaarheid.

Ik had geleerd dat we, als we onze geestesogen opendoen, zien dat zegeningen niet dramatisch hoeven te zijn; we zien de eenvoudige manifestaties van de liefde van de Heer in ons leven, en zijn er dankbaar voor. Soms vergeet ik dat nog, maar vaak bid ik dan ook wat Elisa bad: 'Here, open toch [mijn ogen], opdat [ik zie].' □

GEMOEDSRUST VINDEN

ILLUSTRATOR: PAT GERBER; FOTOGRAFEN: JED CLARK, WARREN LUCH EN JOHN LUKE; GEPOSEERD.

President David O. McKay (1873–1970) heeft ons geleerd dat wij 'een tweeledige aard hebben: een die betrekking heeft op het aardse (. . .) leven; de andere op het geestelijk leven, wat gelijk is aan het goddelijke. (. . .) Of een mens nu tevreden (. . .) blijft met wat de (. . .) wereld hem geeft, en zonder enige moeite toegeeft aan zijn begeerten en lusten, en steeds verder wegglijdt in de sfeer van mateloosheid, of dat hij door zelfbeheersing stijgt naar een niveau van intellectuele, morele en geestelijke geneugten, is afhankelijk van de soort keuzen die hij elke dag doet — nee, die hij elk uur van zijn leven doet.' (Conference Report, april 1967, blz. 7.)

Hoewel de keuzen die wij doen onze koers bepalen, kunnen we bijsturen door te besluiten ons te bekeren van onze zonden. Wijzigen we onze koers en streven we naar het ontvangen van vergiffenis, dan stelt de oneindige verzoening van de Heiland ons in staat om uiteindelijk gemoedsrust te krijgen. Een lezer vertelt over het krijgen van de gemoedsrust van de Heer:

'Ik ben een jongevrouw van zeventien. Ik heb me laten dopen toen ik elf was. Toen ik veertien werd, begon ik uit te gaan met een jongen die geen lid van de kerk was, en ik werd inactief. Ik heb toen het een en ander verkeerd gedaan, en ik voelde me vies. Ik kon het mezelf niet vergeven, en ik dacht dat de Heer het me ook niet zou vergeven.

'Op een dag zag ik twee zendelingen. Om de een of andere reden, had ik het verlangen om weer te bidden. Ik ging naar huis en bad tot mijn hemelse Vader. Ik pakte mijn Boek van Mormon en begon te lezen. Die zondag ging ik naar de kerk en hoorde een van de zendelingen zijn getuigenis geven. Door zijn woorden kreeg ik het verlangen om een echt getuigenis te krijgen.

'Toen ik bad, de Schriften las en vastte, kwam ik erachter dat het evangelie waar is, en werd ik verdrietig om wat ik gedaan had. Ik vertelde mijn gemeentepresident alles. Ik schaamde me zo dat ik het gevoel had dat mijn hart gebroken was. Hij riep een disciplinaire raad bijeen, en ik kreeg een proeftijd opgelegd.

'Op een avond las ik in Alma 36:15–21 over Alma's bekering. Mijn ogen vulden zich met tranen. Ik knielde neer en zei: "Heer, bevrijd mij van mijn zonden, zoals u dat bij Alma gedaan hebt. Ik weet dat u mijn zonden kunt vergeven door de macht van het zoenbloed van Jezus Christus." Op dat moment voelde ik enorme kracht in mijn lichaam. Door de tranen op mijn gezicht heen verscheen een glimlach van vreugde. Net als Alma voelde ik onuitsprekelijke vreugde.

'Toen mijn proeftijd voorbij was, riep mijn gemeentepresident me als secretaresse van de jongevrouwen, als muziekleidster van de gemeente, en als jeugdwerklerares. Ik weet dat Jezus Christus verzoening gebracht heeft voor onze zonden en wil dat wij ons bekeren en terugkeren naar Hem.' □

Met dit artikel begint er een nieuwe serie in de Liahona. *In* Regel op regel *worden enkele fundamentele leerstellingen en beginselen van het evangelie behandeld. Als je de* Liahona *wilt verzoeken een bepaald onderwerp te behandelen, of als je een verhaal hebt voor ons, schrijf ons dan. Schrijf ons ook als je wat aan deze serie hebt. Vertel ons aan welke artikelen in het tijdschrift je het meeste hebt. Zie ons post- en ons e-mailadres op bladzijde 1.*

Pas op voor de verleiding om iets goeds los te laten. Als het goed was toen u erover bad en u erop vertrouwde, dan is het nu nog steeds goed.

'Geeft dan uw vrijmoedigheid niet prijs'

Ouderling Jeffrey R. Holland
van het Quorum der Twaalf Apostelen

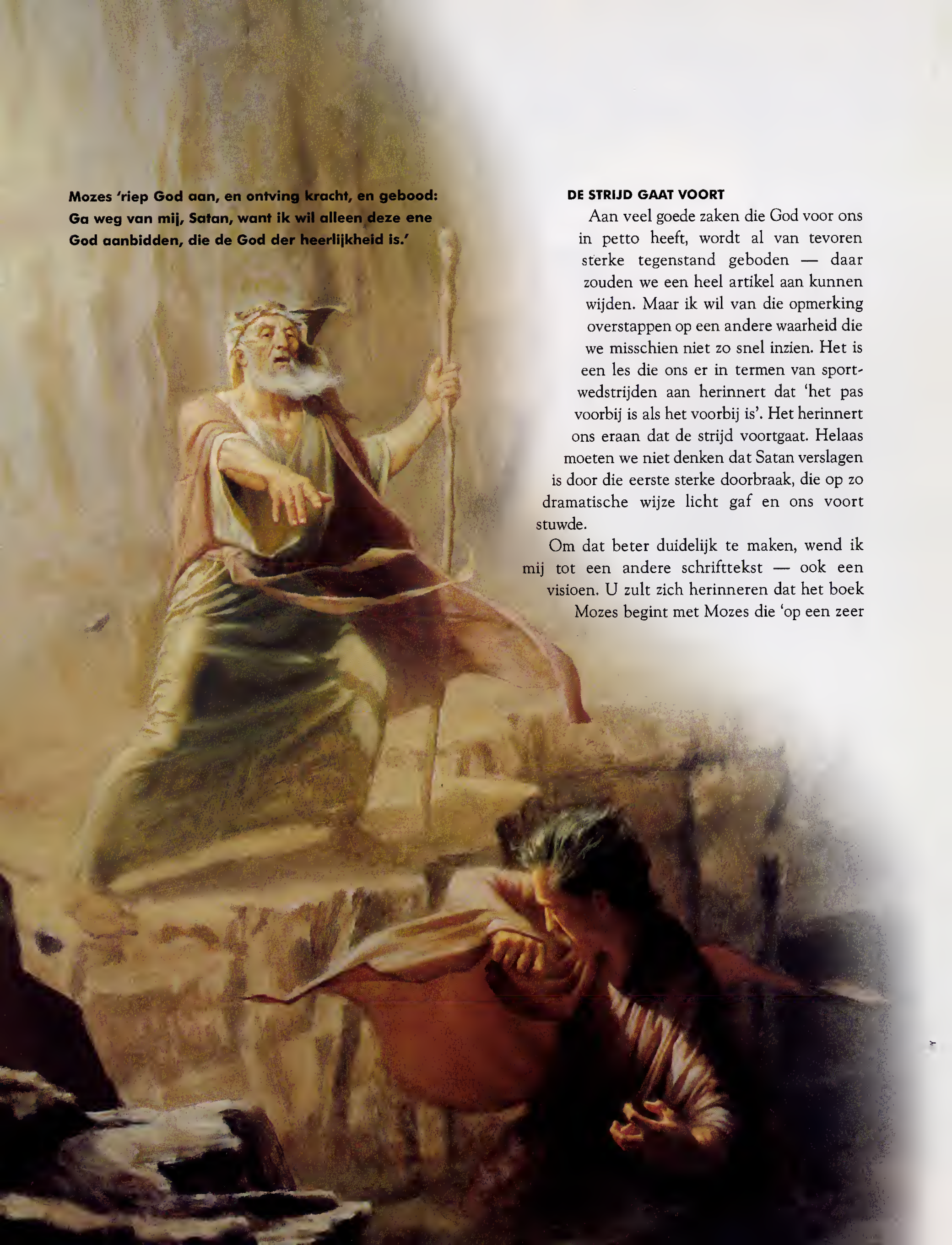
Er valt een les te leren uit het verslag dat de profeet Joseph Smith heeft gegeven van het eerste visioen, een les die vrijwel elke heilige der laatste dagen heeft ervaren, of eens zal ervaren. Het is de duidelijke en ernstig stemmende waarheid dat er aan grote momenten, en vooral grote geestelijke momenten, tegenspoed, tegenwerking en duisternis vooraf kunnen gaan. Het leven heeft enkele van die momenten voor ons, en af en toe krijgen we ze als we voor een belangrijke beslissing of verandering in ons leven staan.

In dat grandioze verslag, dat wij te weinig lezen, zei Joseph dat hij nog maar nauwelijks met zijn gebed was begonnen toen hij een macht met ontzagwekkende invloed op hem voelde komen. 'Dikke duisternis', zoals hij het beschreef, omhulde hem en leek uit op zijn volledige vernietiging. Maar hij spande al zijn krachten in om God aan te roepen en Hem te vragen hem te verlossen van de macht van die vijand. Toen hij dat deed, verscheen er boven hem een lichtkolom die geleidelijk neerdaalde tot hij op hem rustte. Op het moment dat het licht verscheen, merkte hij dat hij verlost was van de vernietigende macht die hem gevangen had gehouden. Wat er toen volgde, is de grootste goddelijke verschijning sinds de gebeurtenissen rond de kruisiging, herrijzenis en hemelvaart van Christus in het midden des tijds. De Vader en de Zoon verschenen aan Joseph Smith, en de bedeling van de volheid der tijden was aangevangen.[1]

De meesten onder ons hoeven er niet nog verder aan herinnerd te worden dat er iemand is die de personificatie is van 'tegenstelling in alle dingen', dat 'een engel Gods [. . .] uit de hemel was gevallen' en zodoende 'voor altijd ellendig was geworden'. Wat een afschrikwekkend lot! Omdat dit Lucifers lot is, 'zocht hij ook de ellende van het gehele mensdom', leren wij van Lehi.[2]

LIZ LEMON, *HET EERSTE VISIOEN*; FOTOGRAAF: STEVE BUNDERSON

Mozes 'riep God aan, en ontving kracht, en gebood: Ga weg van mij, Satan, want ik wil alleen deze ene God aanbidden, die de God der heerlijkheid is.'

DE STRIJD GAAT VOORT

Aan veel goede zaken die God voor ons in petto heeft, wordt al van tevoren sterke tegenstand geboden — daar zouden we een heel artikel aan kunnen wijden. Maar ik wil van die opmerking overstappen op een andere waarheid die we misschien niet zo snel inzien. Het is een les die ons er in termen van sportwedstrijden aan herinnert dat 'het pas voorbij is als het voorbij is'. Het herinnert ons eraan dat de strijd voortgaat. Helaas moeten we niet denken dat Satan verslagen is door die eerste sterke doorbraak, die op zo dramatische wijze licht gaf en ons voort stuwde.

Om dat beter duidelijk te maken, wend ik mij tot een andere schrifttekst — ook een visioen. U zult zich herinneren dat het boek Mozes begint met Mozes die 'op een zeer

hoge berg' werd opgenomen, waar hij volgens de Schriften 'God van aangezicht tot aangezicht' zag 'en de heerlijkheid Gods was op Mozes'. Wat er toen gebeurde, was wat er gebeurt met profeten die opgenomen worden op hoge bergen. De Heer zei tegen Mozes: 'Zie daarom, en Ik zal u de werken Mijner handen tonen. (. . .) Mozes (. . .) zag en (. . .) [aanschouwde] de aarde (. . .), ja, de gehele aarde; en er was geen deeltje dat hij niet aanschouwde, het onderscheidende door de Geest Gods. En hij aanschouwde eveneens de inwoners der aarde, en er was geen ziel die hij niet aanschouwde.'[3]

Deze ervaring is in alle opzichten opmerkelijk. Het is een van de grootste openbaringen die de mens ooit zijn gegeven. Het kan zich meten met de grootste verslagen die we hebben van de ervaringen die profeten met de Godheid hebben gehad.

Maar de boodschap van Mozes aan u is: laat uw waakzaamheid niet verslappen. Neem niet aan dat een grote openbaring, het een of andere verlichtende moment, het zichtbaar worden van een geïnspireerd pad, het einde is. Bedenk dat het pas voorbij is als het voorbij is.

Wat er na dit moment van openbaring met Mozes gebeurt, zou *belachelijk* zijn als het niet zo gevaarlijk en zo kenmerkend was. Lucifer — in een poging om zijn tegenstand voort te zetten, zoals hij voortdurend probeert om alsnog tikken uit te delen als hem dat niet eerder gelukt is — verschijnt en roept, nadat God zich aan de profeet geopenbaard heeft, met net zoveel boosheid als prikkelbaarheid: 'Mozes, (. . .) aanbid mij.' Maar Mozes wil er niets van weten. Hij heeft zojuist de ware gezien, en vergeleken met Hem is deze vertoning nogal zwak.

'Mozes [zag] Satan aan [. . .] en zeide: Wie zijt gij? (. . .) Waar is uw heerlijkheid, dat ik u zou aanbidden?

'Want zie, ik kon God niet aanschouwen, tenzij zijn heerlijkheid op mij kwam. (. . .) Doch u kan ik aanschouwen in de natuurlijke mens. (. . .)

'Waar is (. . .) uw heerlijkheid, want mij is het duisternis! En ik kan tussen u en God onderscheiden. (. . .)

'Ga weg, Satan; bedrieg mij niet.'

In het verslag wordt vervolgens een reactie beschreven die zowel bedroevend als beangstigend is:

'Toen nu Mozes deze woorden had gezegd, riep Satan met luider stemme, geselde de aardbodem, en gebood, zeggende: Ik ben de Eniggeborene, aanbid mij.

'En het geschiedde dat Mozes zeer begon te vrezen; en toen hij begon te vrezen, zag hij het bittere der hel. Doch hij riep God aan, en ontving kracht, en gebood: Ga weg van mij, Satan, want ik wil alleen deze ene God aanbidden, die de God der heerlijkheid is.

'En Satan nu begon te sidderen, en de aarde beefde. (. . .)

'En het geschiedde dat Satan riep met luider stemme, met geween, geweeklaag en knersing der tanden; en hij ging weg'[4] — om steeds weer terug te komen, daar kunnen we zeker van zijn, en om altijd verslagen te worden door de God van heerlijkheid — altijd.

WORD NIET NALATIG

Ik wil ieder van ons bemoedigen in verband met de tegenstand die we zo vaak krijgen na het nemen van een verlichte beslissing, als een moment van openbaring en overtuiging ons gemoedsrust heeft gegeven, alsmede een verzekering die we meenden niet kwijt te kunnen raken. De apostel Paulus probeerde in zijn brief aan de Hebreeën nieuwe leden te bemoedigen. Zij hadden ongetwijfeld geestelijke ervaringen gehad en hadden het zuivere licht van een getuigenis ontvangen, om vervolgens te ontdekken dat hun moeilijkheden niet ten einde waren, maar dat sommige nog maar net begonnen waren.

Paulus smeekte die nieuwe leden hetzelfde te doen als wat president Gordon B. Hinckley de nieuwe leden in deze tijd verzoekt. Waar ze aan moeten denken, is dat we ons niet in een strijd van zo'n eeuwige betekenis en eeuwigdurend gevolg kunnen begeven zonder te weten dat het een gevecht wordt: een goed gevecht, een gevecht dat we kunnen winnen, maar niettemin een gevecht. Paulus zegt tot hen die dachten dat een nieuw getuigenis, een persoonlijke bekering, een geestelijke doopervaring, hen uit de moeilijkheden zou halen: 'Herinnert u de dagen van weleer, toen gij, *na verlicht te zijn, zo menigmaal lijden doorworsteld hebt*.' En dan volgt deze geweldige raad, die ten grondslag ligt aan mijn raad aan u:

'*Geeft dan uw vrijmoedigheid niet prijs*, die een ruime vergelding heeft te wachten.

'Want gij hebt volharding nodig, om, de wil van God doende, te verkrijgen hetgeen beloofd is. (. . .)

'Maar als [iemand] nalatig wordt, dan heeft mijn ziel in hem geen welbehagen.

'(. . .) Wij hebben niets van doen met nalatigheid, die ten verderve leidt.'[5]

Als heiligen der laatste dagen zouden we zeggen: natuurlijk is dat moeilijk — voordat je lid wordt van de kerk, terwijl je probeert lid te worden, en als je eenmaal lid geworden bent. Zo is het altijd geweest, zegt Paulus, maar geef het niet op. Raak niet in paniek en trek u niet terug. Blijf op een goede afloop vertrouwen. Vergeet niet hoe u zich eens gevoeld hebt. Ga de ervaring die u had niet wantrouwen. Die houding is wat Mozes en Joseph Smith redde toen de tegenstander de confrontatie met ze aanging, en dat is wat u zal redden.

Ik denk dat elke teruggekeerde zendeling en waarschijnlijk elke bekeerling die dit leest, precies weet waar ik het over heb. Afspraken voor zendelingenlessen die afgezegd worden, het Boek van Mormon dat in een plastic zak aan de knop van de voordeur hangt, doopdatums waar men zich niet aan houdt. En zo gaat het maar door tijdens de zendelingenlessen, het proces van de toezeggingen en de doop, de eerste weken en maanden in de kerk, en min of meer voor altijd — tenminste, de tegenstander zou er eeuwig mee doorgaan als hij meende dat hij u in uw vastberadenheid zag verzwakken, als hij maar een zwakke plek in uw wapenrusting zag.

Die tegenstand duikt vrijwel overal op waar iets goeds gebeurd is. Hij kan voorkomen als u probeert een opleiding te volgen. Hij kan toeslaan na uw eerste maand in het zendingsveld. Hij kan beslist voorkomen in zaken met betrekking tot liefde en huwelijk. Hij kan voorkomen in situaties die te maken hebben met uw gezin, kerkroeping of carrière.

Bij elke belangrijke beslissing zijn er waarschuwingen en overwegingen in aanmerking te nemen, maar is er eenmaal verlichting, pas dan op voor de verleiding om u terug te trekken van iets goeds. Als het goed was toen u erover bad, en u vertrouwde erop en leefde ernaar, dan is het nu nog steeds goed. Geef het niet op als de druk toeneemt. Geef vooral niet toe aan die persoon die erop uit is om uw geluk te vernietigen. Treed uw twijfels tegemoet. Beheers uw angsten. 'Geef dan uw vrijmoedigheid niet prijs.' Zit de rit uit en aanschouw de schoonheid van het leven die zich voor uw ogen ontvouwt.

De apostel Paulus probeerde in zijn brief aan de Hebreeën nieuwe leden te bemoedigen die ongetwijfeld geestelijke ervaringen gehad hadden, om vervolgens te ontdekken dat hun moeilijkheden niet ten einde waren, maar dat sommige nog maar net begonnen waren.

ROBERT T. BARRETT, *DE APOSTEL PAULUS SCHRIJFT*

DE GEEST VAN OPENBARING

Om ons beter in staat te stellen deze ervaringen te doorstaan, deze belangrijke crisismomenten in het leven, wil ik een andere tekst over Mozes aanhalen. Hij werd in het begin van deze bedeling gegeven toen er openbaring nodig was, toen er een goede koers werd uitgezet die aangehouden moest worden.

De meeste heiligen der laatste dagen kennen de formule voor openbaring in afdeling 9 van de Leer en Verbonden — de verzen over iets in uw gedachten uitvorsen en de Heer die belooft om het te bevestigen of te ontkennen. Wat de meesten onder ons dan niet lezen, is de afdeling die eraan voorafgaat: afdeling 8.

In die openbaring heeft de Heer gezegd: 'Ik zal in uw verstand en in uw hart tot u spreken door de Heilige Geest, die op u zal komen en in uw hart wonen.' Ik vind die combinatie van verstand en hart erg mooi. God zal ons met rede en met openbaring iets leren — door een combinatie van verstand en hart — door de Heilige Geest. '*Welnu*,' vervolgt Hij, '*dit is de Geest van openbaring; zie, dit is de Geest, waardoor Mozes de kinderen Israëls door de Rode Zee op het droge bracht.*'[6]

Waarom zou de Heer het voorbeeld van het oversteken van de Rode Zee gebruiken als het klassieke voorbeeld van 'de geest van openbaring'? Waarom gebruikte Hij het eerste visioen niet? Of het voorbeeld uit het boek Mozes dat we net gebruikt hebben? Of het visioen van de broeder van Jared? Hij had die alle wel kunnen

gebruiken, maar dat deed Hij niet. Hij had een ander doel in gedachten.

Wij beschouwen openbaring vaak als een uitstorting van informatie. Maar als we openbaring zo zien, dan zien we het niet breed genoeg. Ik wil u vertellen hoe afdeling 8 volgens mij ons begrip verruimt, vooral in het licht van die 'gevechten van beproeving' die we besproken hebben.

Openbaring komt vrijwel altijd in antwoord op een vraag, meestal een dringende vraag. In belangrijke aangelegenheden zal de informatie waarschijnlijk pas komen als u die dringend nodig hebt, en er in geloof en ootmoedigheid naar streeft die te ontvangen.

VAAK GAAN AAN OPENBARING VRAGEN VOORAF

Ten eerste komt openbaring bijna altijd in antwoord op een vraag, meestal een dringende vraag — niet altijd, maar meestal wel. In dat opzicht verschaft het inderdaad informatie, maar het is informatie die dringend nodig is, bijzondere informatie. Het probleem van Mozes was de vraag hoe hij zichzelf en de kinderen Israëls uit hun vreselijk hachelijke situatie moest redden. Er waren strijdwagens achter hen, zandduinen aan alle kanten, en veel water vóór hen. Hij had informatie nodig om te weten wat te doen, maar het was niet zomaar iets wat hij vroeg. In dit geval was het letterlijk een kwestie van leven en dood.

U zult ook informatie nodig hebben, maar in aangelegenheden die erg belangrijk zijn, is het onwaarschijnlijk dat u het krijgt, tenzij u er dringend, ootmoedig en in geloof naar verlangt. Moroni noemt het vragen 'met een oprecht hart'.[7] Als u er op die manier naar kunt streven, en in die toestand kunt blijven, dan zal er niet veel zijn waar de tegenstander mee kan reageren om u af te leiden van het goede pad. U kunt dan volhouden, wat de aanvallen en beproevingen ook zijn, want u hebt de prijs voor een echte overtuiging betaald.

Net als bij Mozes in dat visioen, kunnen er naderhand twijfels en verwarrende gedachten komen, maar die zullen verbleken als u ze afmeet aan het ware. *Denk aan het ware.* Bedenk hoe dringend u vroeger weleens hulp nodig hebt gehad, en hebt gekregen. De Rode Zee zal wijken voor hem die oprecht naar openbaring streeft. De tegenstander heeft de macht om hindernissen op te werpen, om de legermachten van de farao te mobiliseren en ons tot aan de waterrand te drijven, maar hij kan het ware niet tevoorschijn toveren. Hij kan niet zegevieren als wij het anders willen. Als we al onze kracht inzetten, komt het licht terug, zal de duisternis wijken, zijn wij verzekerd van veiligheid. Dat is de eerste les die we kunnen halen uit het oversteken van de Rode Zee door de geest van openbaring.

Hebt u de boodschap ontvangen na de prijs te hebben betaald om zijn liefde te voelen en het woord van de Heer te horen, breek dan op en ga voorwaarts. Vrees niet, aarzel niet, zoek geen uitvluchten en jammer niet.

WEES NIET BANG

Les nummer twee is daar nauw mee verwant. In het proces van openbaring ontvangen en belangrijke beslissingen nemen, speelt angst een destructieve en soms verlammende rol. Tegen Oliver Cowdery, die de kans van zijn leven miste omdat hij hem niet greep toen hij zich voordeed, heeft de Heer gezegd: 'Het is omdat gij niet zijt doorgegaan, zoals gij waart begonnen.' Klinkt dat niet bekend voor hen die verlicht zijn en toen gezwicht zijn voor bedenkingen en terugkerende twijfels? 'Het is [. . .] niet raadzaam, dat gij nu zoudt vertalen' heeft de Heer gezegd in bewoordingen die Oliver erg hard moeten hebben toegeschenen. 'Zie, het was raadzaam toen gij aanvingt, *doch gij vreesdet*, en de tijd is voorbij en thans is het niet raadzaam.'[8]

Iedereen loopt het risico bang te worden. Heel even overkwam dat Mozes bij zijn confrontatie met de tegenstander: 'En het geschiedde dat Mozes zeer begon te vrezen; en toen hij begon te vrezen, zag hij het bittere der hel.'[9] Dán ziet u het: als u bang bent.

Dat is precies hetzelfde probleem waar de kinderen Israëls last van hadden aan de oever van de Rode Zee, en het heeft alles te maken met vasthouden aan de verlichting die eerder ontvangen is. Er staat: 'Toen Farao naderbij gekomen was, sloegen de Israëlieten hun ogen op, en zie, de Egyptenaren rukten achter hen aan. Toen werden de Israëlieten zeer bevreesd.' Sommigen (die net waren als de mensen die Paulus beschreef) kwamen met reacties als deze: 'Laten we teruggaan. Dit is het niet waard. We moeten ons vergist hebben. Het was waarschijnlijk niet de juiste geest die ons zei dat we Egypte moesten verlaten.' Wat ze eigenlijk tegen Mozes zeiden, was: 'Wat hebt gij ons aangedaan door ons uit Egypte te leiden? (. . .) wij kunnen beter de Egyptenaren dienen dan in de woestijn sterven.'[10] En dan moet ik zeggen: 'Hoe zit het met wat er al is gebeurd? Hoe zit het met de wonderen die je al hebt meegemaakt? De kikvorsen en de steekvliegen? De staf en de slang, de rivier en het bloed? De hagel, de sprinkhanen, het vuur en de eerstgeboren zoons?'

Hoe snel vergeten we iets. Het zou *niet* beter zijn geweest om te blijven en de Egyptenaren te dienen, en het is *niet* beter om uit de kerk te blijven, noch om een huwelijk uit te stellen, een zendingsoproep of ander werk in de kerk te weigeren, enzovoort, tot in de eeuwigheid. Vanzelfsprekend zal ons geloof beproefd worden bij onze strijd tegen die twijfel aan onszelf en tegen onze beden-

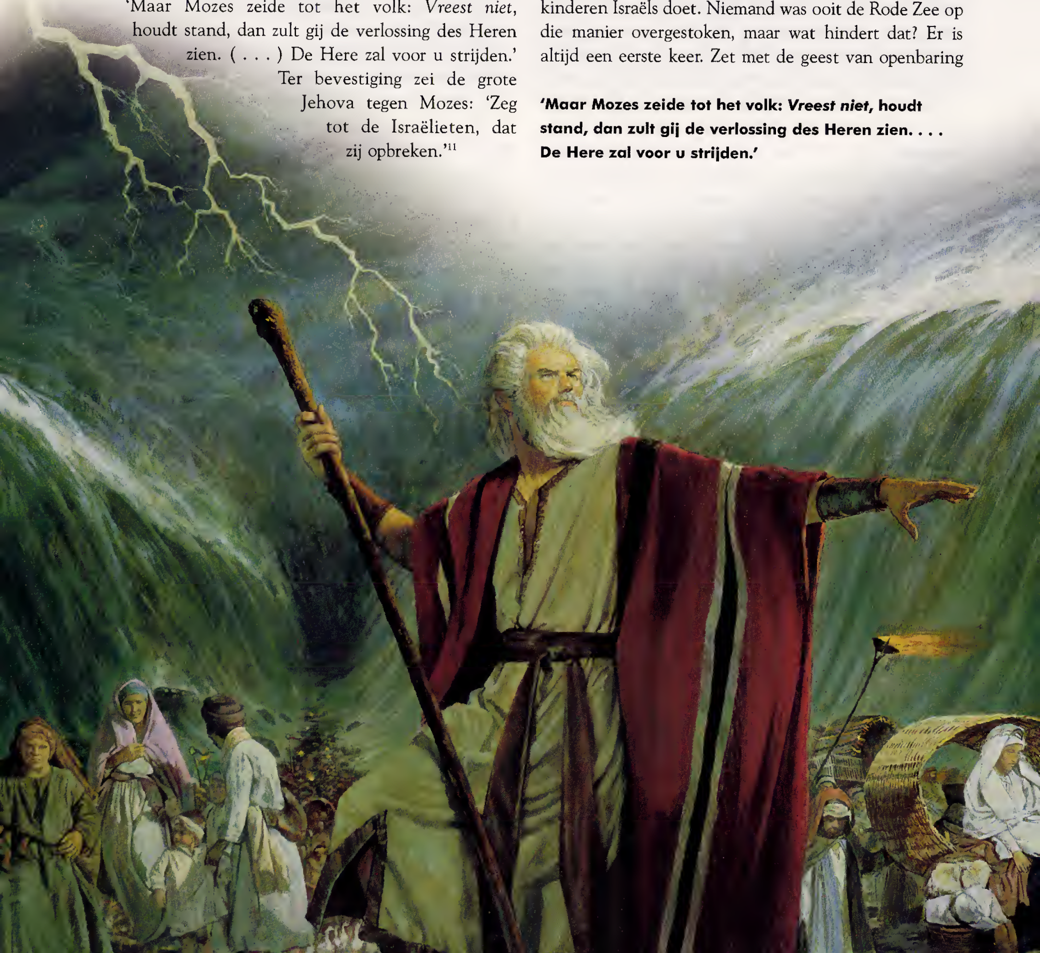
ROBERT T. BARRETT, *MOZES SCHEIDT DE WATEREN VAN DE RODE ZEE*

kingen. Op sommige dagen zullen we op wonderbaarlijke wijze uit Egypte geleid worden — schijnbaar vrij, schijnbaar op weg — om vervolgens alleen maar weer tegen een confrontatie aan te lopen, zoals al dat water dat voor ons ligt. Bij die gelegenheden moeten we de verleiding weerstaan om in paniek te raken en het op te geven. Bij die gelegenheden is angst het sterkste wapen dat de tegenstander tegen ons kan gebruiken.

'Maar Mozes zeide tot het volk: *Vreest niet*, houdt stand, dan zult gij de verlossing des Heren zien. (. . .) De Here zal voor u strijden.' Ter bevestiging zei de grote Jehova tegen Mozes: 'Zeg tot de Israëlieten, dat zij opbreken.'[11]

Dat is de tweede les van de geest van openbaring. Hebt u de boodschap ontvangen na de prijs te hebben betaald om zijn liefde te voelen en het woord van de Heer te horen, breek dan op en ga voorwaarts. Vrees niet, aarzel niet, zoek geen uitvluchten en jammer niet. Net als Alma die naar Ammonihah[12] ging, kan het nodig zijn om een route te zoeken die over een ongebruikelijke weg leidt, maar dat is precies wat de Heer hier voor de kinderen Israëls doet. Niemand was ooit de Rode Zee op die manier overgestoken, maar wat hindert dat? Er is altijd een eerste keer. Zet met de geest van openbaring

'Maar Mozes zeide tot het volk: *Vreest niet*, houdt stand, dan zult gij de verlossing des Heren zien. . . . De Here zal voor u strijden.'

uw angsten opzij en stap met beide voeten in het water. Met de woorden van Joseph Smith: 'Broederen [en zusters], zullen wij in zulk een groot werk niet voorwaarts gaan? Gaat voorwaarts, en wijkt niet terug. Moed broederen, en voort, voort ter overwinning!'[13]

GOD ZAL ONS HELPEN

De derde les die we kunnen leren van de geest van openbaring van de Heer bij het wonder van het oversteken van de Rode Zee, is dat God ons niet alleen verlichtende openbaring zal geven die ons naar een rechtschapen doel of taak leidt, maar ook de middelen en de macht om dat doel te bereiken. Vertrouw op die eeuwige waarheid. Als God u gezegd heeft dat iets goed is, als iets werkelijk waar is voor u, dan zal Hij de manier verschaffen om het te volbrengen. Dat geldt voor lidmaatschap in de kerk, opvoeding van kinderen, zending, of elke andere goede taak die we in het leven hebben. Denk aan wat de Heiland in het heilige bos tegen de profeet Joseph Smith heeft gezegd. Wat was het probleem in 1820? Waarom moest Joseph niet toetreden tot een andere kerk? Ten dele in elk geval omdat 'zij onderwijzen [in] leringen die geboden van mensen zijn, hebbende een gedaante van godzaligheid, maar zij verloochenen de kracht er van.'[14] Gods genade is genoeg! De Heer heeft telkens en telkens weer tegen Joseph gezegd dat de kinderen Israëls net als in de dagen vanouds 'met een uitgestrekte arm uit slavernij [zouden] worden geleid. (. . .)Laat uw hart daarom niet versagen. (. . .) Mijn engelen zullen voor u uit gaan, en ook mijn tegenwoordigheid, en mettertijd zult gij het goede land bezitten.'[15]

Welk goede land? Nou, úw goede land. Uw beloofde land. Uw Nieuw Jeruzalem. Uw eigen akker met melk en honing. Uw toekomst. Uw dromen. Uw bestemming. Ik geloof dat God ons elk op een andere manier naar het heilige bos of de tempel brengt en ons daar het wonder toont dat zijn plan voor ons behelst. Wij zien het misschien niet zo compleet als Mozes of Nephi of de broeder van Jared, maar we zien zoveel als wij moeten zien om de wil van de Heer voor ons te kennen en te weten dat Hij ons meer liefheeft dan wij met ons menselijk verstand kunnen bevatten. Ik geloof ook dat de tegenstander en zijn gekwelde, berekenende volgelingetjes proberen dergelijke ervaringen te verhinderen en ze, als ze tóch voorkomen, proberen te verduisteren. Maar dat is niet de manier van het evangelie. Dat is niet de manier van een heilige der laatste dagen die als fundamenteel feit van de herstelling de geest van openbaring claimt. Door duisternis en wanhoop heen worstelen en smeken om het licht, dat is wat deze bedeling heeft ingeluid. Dat is wat die bedeling gaande houdt, en het is wat u gaande zal houden. Met de woorden van Paulus zeg ik tot u allen:

'Geeft dan uw vrijmoedigheid niet prijs, die een ruime vergelding heeft te wachten.

'Want gij hebt volharding nodig, om, de wil van God doende, te verkrijgen hetgeen beloofd is.'[16]

Ik erken dat er werkelijk tegenstand en een tegenstander zijn, maar ik getuig van de God van heerlijkheid, van de verlossende Zoon van God, van licht en hoop, en van een zonnige toekomst. Ik beloof u dat God leeft, en dat Hij u liefheeft, ieder van u, en dat Hij grenzen en beperkingen heeft gesteld aan de tegenwerkende machten van de duisternis. Ik getuig dat Jezus de Christus is, dat hij zegeviert over de dood en de hel, en de gevallene die daar zijn plannen uitbroedt. Het evangelie van Jezus Christus is waar, en het is hersteld.

'Vreest niet.' En komen de tweede, derde en vierde klap: 'vreest niet. (. . .) De Here zal voor u strijden.'[17] 'Geeft dan uw vrijmoedigheid niet prijs.' □

Naar een toespraak, gehouden tijdens een devotional aan de Brigham Young University op 2 maart 1999.

NOTEN

1. Zie Geschiedenis van Joseph Smith 1:15–17.
2. Zie 2 Nephi 2:11, 17–18.
3. Mozes 1:1–2, 4, 8, 27–28.
4. Mozes 1:12–16, 19–22.
5. Hebreeën 10:32, 35–36, 38–39; cursivering toegevoegd.
6. LV 8:2–3; cursivering toegevoegd.
7. Moroni 10:4.
8. LV 9:5, 10, 11; cursivering toegevoegd.
9. Mozes 1:20.
10. Exodus 14:10–12.
11. Exodus 14:13–15; cursivering toegevoegd.
12. Zie Alma 8:18.
13. LV 128:22.
14. Geschiedenis van Joseph Smith 1:19.
15. LV 103:17, 19–20.
16. Hebreeën 10:35–36.
17. Exodus 14:13–14.

ROBERT T. BARRETT, IN DE HOF VAN GETSEMANE

IK WEET DAT MIJN VERLOSSER LEEFT

Vredig ♩ = 72–84 *(Men kan het eerste couplet zingen zonder begeleiding of met begeleiding van alleen de melodie.)*

mp

1. Ik weet dat mijn Ver - los - ser leeft, Niets dat mij zo - veel troost hier geeft! Hij
leeft, mijn ze - gen - rij - ke Bron, Hij leeft, mijn Licht, mijn Le - vens - zon. Hij

leeft van 't le - ven eens be - roofd, Hij leeft, mijn im - mer le - vend Hoofd. Hij
leeft, geeft in mijn zwak - heid kracht, Hij leeft, en hoort mijn ban - ge klacht. Hij

leeft, van lief - de straalt zijn oog, Hij leeft, mijn Voor - spraak in den hoog'. Hij
leeft, en troost mijn droef ge - moed, Hij leeft, en stelpt mijn tra - nen - vloed. Hij

leeft, en voedt mij 't eeu - wig brood, Hij leeft, mijn Hulp in tijd van nood. 2. Hij
leeft, en al mijn vre - ze vliedt, Hij leeft, mijn liefst, mijn in - nigst

2.

lied. 3. Hij leeft, mijn dier-b're wij-ze Vrind, Hij leeft, die mij zo teer be-mint. Hij

Sopraan

leeft, en 'k ju-bel im-mer-meer, Hij leeft, mijn Ko-ning, Pries-ter, Heer. Hij

Alt

leeft, die mij het le-ven gaf, Hij leeft, en 'k o-ver-win het graf. Hij

eenstemmig

leeft waar Hij mijn plaats be-reidt, Hij leeft waar Hij m'eens vei-lig weidt.

Extra stem

mf Zijn naam zij steeds ge-loofd!

Melodie

mf 4. Hij leeft, zijn naam zij steeds ge-loofd! Hij

crescendo

mf

Mijn Licht-bron nooit ge-doofd. Dit woord dat blijd-schap geeft: ik

leeft, mijn Licht-bron, nooit ge - doofd. Geen woord dat zo-veel blijd-schap geeft: ik

weet dat Je - zus leeft. O roem en

Sopraan

weet dat mijn Ver-los-ser leeft. Hij leeft, o roem en prijs Hem

Alt

f

prijs Hem toch! De - zelf - de Hei-land nog. Hij leeft! Mijn

toch! Hij leeft, de-zelf-de Hei-land nog. Niets dat mij zo-veel vreug-de

Langzamer, met nadruk

vreug-de is: ik weet dat mijn Ver-los-ser leeft! Ik weet dat mijn Ver-los-ser leeft!

eenstemmig

geeft: ik weet dat mijn Ver-los-ser leeft! Ik weet dat mijn Ver-los-ser leeft!

langzamer

Tekst: naar Samuel Medley, 1738–1799
Muziek: Lewis D. Edwards, 1858–1921
Bewerking: naar Ralph B. Woodward (1944–). © 2000 IRI

Job 19:25
Psalmen 104:33–34

Zien wat we bedoelen

Richard M. Romney
FOTOGRAAF: DE AUTEUR

Als je Anna Sterligova's exemplaar van het Boek van Mormon opendoet, krijg je een verrassing. Het staat vol met felgekleurde illustraties — illustraties die ze zelf gemaakt heeft.

Anna is vijftien en studeert kunst in Moskou. Ze wilde bij haar studie van het Boek van Mormon haar eigen gevoelens en emoties erover op papier zetten. En dus onderstreepte ze niet alleen maar, en zette ze niet alleen maar kruisverwijzingen en notities in de kantlijn als ze een schriftuurlijke gebeurtenis las die haar aansprak, maar maakte ze er ook een illustratie bij.

'Daardoor kwamen voor mij de verhalen tot leven', legt ze uit.

GETUIGENIS GEVEN

De verhalen leefden uiteraard al voor haar, heel sterk zelfs. Anna houdt van het Boek van Mormon. Ze bestudeert het zelf en tijdens de gezinsavond, leest het tijdens bijeenkomsten van de gemeente Petrovsky, en leert teksten uit het hoofd voor het seminarie. En wat ze vooral graag doet, is haar vrienden haar getuigenis geven.

En daarmee komen we op het onderwerp van Zenaida Akimova. Zenaida, een oudere vrouw die bij Anna in de buurt woont, was bevriend met Anna's moeder, Alla, en sloot al gauw vriendschap met het hele gezin (dus ook met Anna's vader, Konstantin, en haar broer, Aleksander, die Sasha genoemd wordt). Zenaida wist dat ze lid waren van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, maar wist niet precies wat dat betekende.

'Als je goed luistert,' zei Anna, 'dan zie je vanzelf wat we bedoelen.'

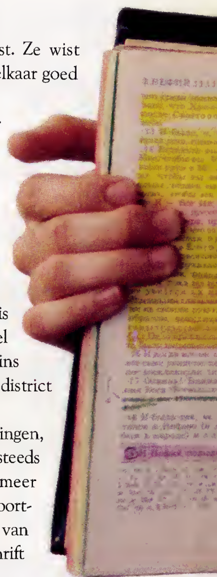
DE KRACHT VAN EEN VOORBEELD

Zenaida dacht na over wat ze al wist. Ze wist bijvoorbeeld dat de leden van het gezin elkaar goed behandelden.

'Ze waren altijd vriendelijke en hoffelijk tegen elkaar', zegt ze. 'Maar boven alles gaven ze echt om elkaar.'

Ze wist — en had zelf meegemaakt — hoe belangrijk de kerk voor ze was. Ze wist dat ze aan familiegeschiedenis deden, want Alla had haar verteld over de honderden namen die ze verzameld had. Ze wist dat de Sterligovs soms op reis gingen naar een heilige plek die ze tempel noemden. Ze wist ook van Konstantins toegewijde werken als president van het district Moskou-Oost.

Al gauw ontving Zenaida de zendelingen, bad ze en ging ze naar de kerk. Ze stelde steeds meer vragen en kreeg steeds meer antwoorden. Ten dele vanwege Anna's voortdurende opmerkingen over het Boek van Mormon, wilde Zenaida die heilige Schrift lezen en begrijpen.

Maar er was een probleem. Officieel is Zenaida

Zien wat we bedoelen — dat is de uitnodiging die Anna haar blinde vriendin gaf. En die uitnodiging nam ze aan.

Een eenvoudige cassetterecorder mag dan niet de manier lijken om een wonder tot stand te brengen, maar de geluidsopnamen die erop afgespeeld werden voor Anna's vriendin Zenaida Akimova gaven haar een heel nieuw perspectief.

blind. Ze kan niet genoeg zien om te lezen. Ze kent geen braille, en al kende ze dat, dan is er nog geen braille-editie van het Boek van Mormon in het Russisch.

ANNA EN HET PLAN

Daarom kwamen Anna en Alla met een plan. Elke avond lazen ze enkele hoofdstukken uit het Boek van Mormon voor en namen dat op. De volgende ochtend brachten ze de geluidscassette naar Zenaida. Ze vond het heerlijk om te vernemen van Lehi, Nephi en andere profeten. Cassette voor cassette, week voor week, werd haar getuigenis sterker en duidelijker. Net als de kleurrijke plaatjes uit Anna's exemplaar van het Boek van Mormon, kwamen de verhalen tot leven voor Zenaida.

Was Anna te druk, dan nam Alla het op. Was Alla te druk, dan nam Anna het op. En soms las Sasha of president Sterligov voor. Maar elke dag, vers voor vers, hoofdstuk voor hoofdstuk, werden de cassettes gemaakt.

'Ik wilde dat zuster Akimova dezelfde ervaring met het Boek van Mormon kreeg als ik', legt Anna uit. 'De eerste keer dat de zendelingen me het boek lieten zien, wist ik dat het waar was. Het was niet moeilijk voor me om erin te geloven, ik had geen twijfels. Daarom was het makkelijk voor me om haar te vertellen wat ik ervan vond, en om het voor haar op te nemen, omdat ik er toch elke avond in las.'

ZIEN EN ANDEREN EROVER VERTELLEN

Het is nu één week voordat Zenaida gedoopt wordt. Ze is weer naar de flat van de Sterligovs gekomen om met de zendelingen te spreken. Er hangt een sfeer van geluk en hoop.

'Ik ben klaar voor de doop', zegt Zenaida. 'Ik kijk ernaar uit. Dit gezin is zo goed voor mij geweest. Door hen heb ik het Boek van Mormon op cassette, en kan ik ernaar luisteren wanneer ik maar wil. Ik heb hun voorbeeld en hun liefde, en daarmee ben ik klaar om aan een nieuw leven te beginnen. Ook al kan ik niet goed genoeg zien om te lezen, dankzij Anna, Sasha en president en zuster Sterligova begin ik in te zien wat het evangelie betekent.'

En Anna? Zij vertelt nog steeds vrienden over het Boek van Mormon. Van haar meer dan zestig correspondentievrienden, zijn er vier geïnteresseerd in het evangelie. Ze heeft ze een boek gestuurd.

'Eén jonge vrouw woont in een dorpje in Siberië', zegt Anna. 'Er zijn daar geen zendelingen, en ze is ver verwijderd van de dichtstbijzijnde gemeente van de kerk. Ik schrijf haar wat we leren in de zendelingenlessen, en dat vindt ze fijn. Ze kent de Bijbel, en ik heb haar verteld dat we de Bijbel ook bestuderen. Maar ik heb haar verteld dat het Boek van Mormon, ook een getuige van Jezus Christus, de Bijbel aanvult. Ze vroeg of ik haar een exemplaar kon sturen, zodat ze zelf kon zien wat we bedoelen.' □

Arnold Friberg, *Alma doopt in de wateren van Mormon*

'En op deze wijze doopte hij allen, die naar de plaats Mormon uittogen, en zij waren ongeveer tweehonderd en vier zielen in getal; en zij werden gedoopt in de wateren van Mormon, en werden vervuld van de genade Gods. En zij werden sedert die tijd de kerk van God genoemd, of de kerk van Christus.' (Mosiah 18:16–17.)

Sinds 12 maart 1995, de datum waarop hij geordend en aangesteld is als de vijftiende president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, heeft president Gordon B. Hinckley zijn eigen inzet en die van de kerk om anderen de hand te reiken, vergroot. *Voorzijde omslag:* President Hinckley en zijn vrouw, Marjorie, worden in mei 1996 te Shenzhen (China) begroet met een confettiregen. *Boven:* President en zuster Hinckley voegen tijdens de inwijding in maart 1999 de hoeksteen van de Madrid-tempel. *Onder:* President Hinckley leidt in december 1995 CBS-verslaggever Mike Wallace van het programma *60 Minutes* rond op Temple Square. Zie 'Met 90 nog vooroplopen in het werk' op blz. 10.

DUTCH

